

ПИСАЊЕ НИЗ ВЕТАР

Уредник
Раѓмила Живковић

Драїан Маїејуб

ПИСАЊЕ НИЗ ВЕТАР

КРЕАТИВНА РАДНИЦА

Крушевац, 2004.

ЕЛЕГИЈА ДУШЕ

Каг из душе
удари празнина,
рагоси срца
замену тишина,
умни мозак
буде празно поље,
за писањем
не имагнем боље,
нек ме нема,
било би ми боље

ИЗГУЖВАНА СТВАРНОСТ

ТРАНСПАРЕНТНОСТ

У очекивању новог напада на Србе на Косову и новог кредита Белосветске банке са грејс периодом од Младића до Караџића, новоформирана Српска влада одмах је успоставила сарадњу са Хагом.

Новопечени Министар за људска и мањинска права потписао је решења о изручењу свих Срба Хагу. Националне мањине су изостављене да би се свету скренула пажња на нове демократске токове у Србији.

Министар полиције је на захтев Хашког тужилаштва истом доставио досијее свих грађана што му и није било тешко кад сви Срби имају већ исте формиране из ранијих режима. Портпарол Тужилаштва изјавио је да ће Тужилаштво овај потез ценити као позитивне токове у сарадњи са Судом.

У претходном изјашњавању пред Судом да ли је крив за геноцид против човечности народ је у глас одговорио:

– Криви смо, јер смо ми геноцидан народ и геноцид смо извршили над самим собом.

Нова Власт је тако испунила предизборна обећања да ће решити социјалне проблеме.

Истина је да су у Хагу сви добили три оброка дневно, решено стамбено питање, бесплатне телефоне, право да буду са својим породицама и да не брину шта ће сутра да једу. Уједно је решено и питање изручења по командној одговорности јер су се Суду на располагање нашли и виши и нижи официри и официрке.

И таман кад је новоформирана Влада помислила да је најзад решила питање сарадње са Хагом и да је на све стављена тачка јуче се огласила Карла дел Понте новим писмом Уједињеним нацијама у коме је оштро критиковала нову Српску владу за несарадњу, јер према њеним сазнањима она има необориве доказе да је у Реснику надомак Београда виђен један Србин како слободно и неометано шета улицом, и изразила је сумњу да се на планини Радан надомак Лесковца крију још два Србина, и да Влада не чини ништа да исти буду приведени правди.

БИБЛИЈАД

Створитељ у почетку направи небо и земљу. Земља беше пуста и тамна, и таква оста до дана данашњег. Седмог дана Отац створи Србе, а онда и Црногорце, те их са Србима пусти на рајски Балкан и рече им:

– Једите и крадите рајско воће, само не дирајте братско дрво, јер ће се исто осушити, а ви ћете се посвађати и поумирати од глади.

Црногорци са Србима још поједоше и црвену јабуку раздора и тада их стиже казна божја: сви беу истерани из раја и бог их претвори у змије да се уједају и гмижу пред васцелим светом.

Поново им се јави Месија у виду Солане, и сви видеше свога бога.

Над Србијом наста потоп, само преживеше овце које су се биле високо попеле. Кад се вода мало повуче почеше да се умножавају дилери, криминалци и плава боја. У то време богови на земљи створише своја светилишта у облику вишестраначја које почеше да проповедају лаж, клетве и безбожништво.

Каини из опозиције убише и оно мало светлости што је долазило са стране.

Бог тада рече Нојеу:

Ово им је била само увертира у велики потоп. Ја сам их натерао да потпишу трогодишње примирје које ће да траје као трогодишњи потоп међу њима и зато ти немој да их спашаваш. Треба да се оствари моје пророчанство да треба да их остане колико за под једну шљиву. А ја немам намеру да лажем.

РАЈЕВСКИ

Јунак Лава Толстоја, гроф Вронски, устао је из гроба. Немир и превртање у гробу трајало је скоро сто тридесет година. Више није могло да се чека. Од његове погибије па до данас, у Русији никако да се нађе неки брат славенофил, да помогне Србима. Браћа смо по вери и крви, а кад је Србима најпотребнија помоћ, изиграју их и преваре.

Прво што се сетио: и онда је тако било. Истина, нешто су учинили Стаљин и Комунизам, али Гроф то никако није могао да разуме како су они Србима помогли. Да у новије време није било Иванова и Козирјева, баш би била брука и срамота.

На вест да се Гроф опет нашао на страни Срба, званична Москва се одмах оградила и извинила Американцима и Немцима. Путин се напрасно разболео. Жириновски је почео да се хвали како је Гроф ново биолошко тајно оружје које ће он кад тад да прода и прекодринским Србима.

Дума је о томе гласала.

Жена му се бацила под воз.

По доласку гроф Вронски је почео да се распитује:

– Јес’ ли у вас јешчо крал на власти? – мислећи на Милана Обреновића под којим се борио и прву главу изгубио у српско – турском рату 1877.

– Није, али, ако се овако настави, ускоро ће да буде.

Грофа су упутили у правцу Алексинца где се налази Главни штаб команде. После срдачног поздрављања са Черњејевим, Комаровим, Козацима, Румунима и осталим добровољцима, убрзо је увидео да међу војницима опет има најмање Срба.

– Срби бабушке и дезертерји – закључио је сам за себе.

Главнокомандујући одбране генарал Черњејев објаснио је да је фронт исти као и пре: Крушевац, Делиград, Алексинац, Ниш, Врање, односно заштита Бугар Мораве како су је још у њихово време звали.

Јер Шиптари опет надолазе ко Морава у пролеће.

РЕШЕЊЕ

Међу нама све го дефетиста. Ништа нам бре не ваља. Па не може то тако. Ова власт је победила, додуше мало из офсајда, али зна да игра. А народ извољева: те мала му плата, те скуп му је живот. Замисли, не ваља му чак ни опозиција. Нема друге, мењај народ. Лако је то рећи, али не можеш народ да мењаш за кромпир или пасуљ. У крајњем случају можеш да га продаш, али му цена мала, скоро никаква. Продаван је овај народ досад безброј пута, па му пала цена. Једино би била изводљива трампа по систему танте за кукурику, народ за народ. Десетак милиона Срба заменити за одговарајући народ и опозицију. Новонасељени би са својим одликама и навикама требало да буду са нама што сличнији, да би се на овим просторима што пре адаптирали, како би избегли трауме и одмах почели да служе намени.

Турци, Немци, Аустријанци, никако. Били су они овде па се нису прославили. Овде треба довести fine људе, хладних глава, као што су, на пример, Ескимима. Њихови иглои су ледени као наши станови и куће, користе свеће за осветљење, једу на шта наиђу, баш као и ми. За

трампу супер. Носеве трљају себи а не властима. Али, не штима ни ту све баш онако како би наша власт пожелела. Ескимима су стално у покрету, па ко да их пронађе и наплати порезу, комуналије, наплати легализацију иглоа, или какав на силу заведени самодопринос. А код нас, ко не плати порезу не оверавају му се здравствене књижице, а ко се не лечи има да изумре као ми. Осим тога, они не гледају ТВ дневник што је неопростиво.

Дај да се мењам са неким од афричких племена. И они су голи и боси, ништа не раде, што је најбољи доказ да личе на нас. Али они би са собом повели и афричке гориле, а ми не знамо шта ћемо и са нашим обичним мајмунима.

Остаде једино да се мењам са Аустралијанцима. Они узгајају и шишају овце као што шишају нас, имају пустиње, а ми наше плодно земљиште управо претварамо у исто. Они краду опале, ми паре што му дође исто. Они су махом потомци насељених енглеских криминалаца, тако да су нам и ту врло слични. Једино ме брине размена, Аустралија је ипак мали континент да прими све наше криминалце. Морало би мало да се штрпне и од Новог Зеланда и Тасманије.

ШОК ДРЖАВА

Црногорци ће изгледа дефинитивно да оду. Преварили су се, ако мисле да ћемо пред њих на колена. Србија се коленовати неће. Но, по мени, нисмо исцрпili све могућности за опстанак заједнице. Уместо да нам Црна Гора оде, предлажем да нам дође Албанија и тако утроје направимо нову државу. Не треба сметнути са ума да нам је Албанија била седма Авнојевска република. То би за многе било полувековно, полуостварење, полусна.

Албанија постаје велика.

Косово остаје у Србији.

Црногорци се опет питају за све.

Само би Србија била изван себе. Од Хоргоша до Корче и Ђирокастре, модерна европска држава са развијеном мржњом и заосталом привредом. Модел који смо ми Срби одавна већ прихватили.

Жабљачки устав да се направи на Проклетијама.

По азбучном реду првог председника би дала Албанија. Она има излазак на море. Црногорци да дају премијера, јер ми немамо нигде излаза.

Буш и Блер би одмах признали нову државу. Руси би послали Козирјева за првог амбасадора. Бугари ће сачекати, кад будемо хтели излаз на Црно море.

Биће Лека и за наш Динар.

Ту су брзе пруге од Драча до Елбасана.

У борби за наталитет, треће дете ће се рачунати тек као прво. Партизан из Тиране, путем европског аутоматизма, одмах по освајању титуле стиче право да игра у европској Лиги шампиона.

Нова држава треба да стекне историјско право да откинуте делове врати матици земљи. Нама, као братском православном народу и новопеченим комшијама, због добросуседских односа Грчка да уступи Јањину. Да добијемо и европску луку Бар и центар светске трговине Тузи. Македонцима би дали Прохор Пчињски да се ту са Америма играју жмурке и партизана, а за узврат бисмо добили неке мале територијалне уступке: Тетово, Гостивар, Охрид, Куманово, Скопље. Самим тим добили бисмо и два нова универзитетска центра у Тетову и Тирани.

Уједињене нације би нас поново признале као Велику Албанију. Стали бисмо поново на челу несврстаних као Велика Србија.

Сковали бисмо ново братство и приштинско „Јединство“. Друг и шок би најзад поживели заједно као збратимљени народи.

Уосталом, Боро и Рамиз су били живи примери зачетка такве државе. Зато су и уграђени у њене темеље.

ДИЗНИЛЕНД

Искрено речено, на почетку се мислило да то буде нешто скромније, али кад смо кренули, Свет је то одлично прихватио и омасовио нам пројекат. Срећа по нас што су одмах учили како смо почели да се понашамо скоро као животиње. Зато су свесрдно дали материјал да се све то укопа и огради. Унутрашњи зидови, спољни зидови, жица и готово. Светска организација као наш ментор и ментор нама сличних, све је то пропратила одговарајућим претњама и резолуцијама. Тако је добијен највећи урбани ЗОО врт на свету. Наши заслужни стратеги одмах су пожурили са изјавама како ће наш врт издржати и сто година ако треба, осим можда оних који ће да умру од глади. ЗОО резерват је почео да функционише скоро као нека држава, или тако нешто. И бављење политиком почело је да бива нагонски. У слободном времену чланови некакве Владе баве се јурењем сопственог репа што је њихов највећи допринос у борби против криминала. Гугутке и копци, опет су засели у Скупштину и са партијских платформи свуда наоколо лети перје.

Хијене на челу неких партија растржу једне друге, церекајући се на рачун народа.

Рехабилитоване козе стално нешто брсте о демократији. Ужирене свиње подривају монетарни систем у земљи и из земље. Тигрови су се вратили редовном послу.

Лисице су се окренуле приватном бизнису. Друштвене гуске одавна су очерупане и већ истребљене.

Коњи су пензионисани и заборављени, а до скоро су бившем Управнику јели са длана. Само поносни магарци и даље тегле и ринтају, а да зоби и сена никад не једу. Остареле мазге отпуштају се масовно.

Унутар заокруженог система слови велика социјална правда. Нигде у свету вукови и овце не живе заједно у истом тору као код нас. Паметни вукови не кољу овце, само им каткад пуштају по мало крв, тек да се зна. Ако се која овца побуни па још крене организовано у штрајк, на њих се напујају овчарски пси. Не на вукове. Тако симбиоза опстаје.

Волови су још увек у купусу. А купус пун меса.

Временом се почело рачунати да ће продајом делова врта и то оних најпрофитабилнијих, страни инвеститори тако навалити и извршити доградњу врта и то по узору на светске забавне паркове типа Дизниленд. То би отворило велика врата туризму. Родитељи из целог света би доводили децу да виде како ће проћи у животу ако буду непослушна и неваљала.

Домаћим снагама и великим финансијским захватањима власничком трансформацијом

гради се овдашњи Дизниленд од оног што је преостало.

Лавови ће добити, зна се, свој лавовски део, а мајмуни ће са оваквим социјалним програмом и добијеним деоницама моћи да обришу своје црвено...

ВУК И ЈАГЊЕ

Угледа вук јагње како на реци, узводно од њега, пије воду. Кад се вук напи, окрену главу на другу страну и хтеде да пође.

– Шта је вуче, где бежиш? – поче јагње да га зачикава – да те није страх од мене?

– Не – рече вук и окрену на другу страну. Осокољено јагње поче ногама да лупа по води и таласи добро поквасише вука. Он се ћутке обриси и само махну у знак поздрава. Јагње се разбесне:

– Кукавице, где ти је храброст, где вучја крволочност и нагон? Погледај ме само, шо-њо! Види ове буткице, види коленице, прсте да олижеш, а ти тако?

– Нека?

Мало од хладне воде, мало од помињања коленица, тек вук осети страховиту глад. Измаче се у најближи хлад, скину пртењачу са леђа и крену да поставља трпезу: лукац, шаргарепу, кромпир и још неке кртоле.

– Гле, вегетаријанац – не могаде јагње а да му се опет не подсмехне.

– Батали ме – одговори вук, премештајући кромпир са једног на други крај чељусту – ако већ морам у Хаг због три прасета, не желим да ми Карла дел Понте натовари и оптужницу за геноцид.

КУПОВИНА ИНДУЛГЕНЦИЈА

У средњем веку црквени великодостојници су били благи, попустљиви, милостиви, па су се с тога бавили опраштањем грехова. За добре паре, давали су и написмено да су молиоцу грешке опроштене. Што је покрадено, није покрадено, што је опљачкано, није опљачкано. Пуј пике не важи. На то су им још и печат метали.

Како смо и ми на нивоу средњег века та трговина и код нас стиче све више присталица.

Спор око индулгенција настао је кад је, назови, званична, делегација нашег града недавно кренула пут Хиландара.

Опрости ми боже, што ову српску светињу помињем у овој причи, али кад је Хиландар могао под своје окриље да прими ту гомилу безбожника, што мени не би било допуштено да о томе пишем.

Елем, упутила се делегација у ово свето место да тражи опроштај и успут још мало поради на ширењу православне културе и богатства. Шта је то хиљаду евра по особи кад други плаћа. Била је то и шанса да се изнесе још која, с муком стечена девизна цркавица, па макар и до Солуна, премда је и Кипар био пред

носом. Ту је било пуно људи, гужва. Да простите, у гужви се и калуђери жене а камоли послован човек снађе.

Ту се могло и богу лично обратити, јер је бог ту најближи. Кад се паре баце у вис и узвикне: „Боже, што је твоје и народно нека крене према теби, а што је моје нека падне пред моје ноге.“ Да видим сад ту власт да се дрзне и то побере кад је све пред богом опрано.

Много је дилема да ли је ово заједничко путоштво је старе и нове власти пут српских светиња било грешка.

Као прво, то је најбољи начин да се народу покаже да нема реваншизма, а као друго, нова власт има шта да научи од Социјалиста и Јуловаца. Ако ништа друго, а оно бар сазнање да су директори и даље наши богови на земљи. А то што су директори повели и газде приватних фирми, па они су и до сада заједнички делили и добро и паре.

Пут засигурно није био грешка. Грешка је што су нам се вратили.

ЗЕМЉА ЗАЛАЗЕЋЕГ СУНЦА

Гледајући недавно цртањац, стотине деце у Јапану добило је нападе епилепсије. Са ТВ екрана севнула је јарка црвена боја и тако угрозила здравље потомака Цара Хирохита.

Цртаћ је одмах бункерисан.

Свако вече у пола осам код нас креће анимирани филм. Цртаћ изузетне вредности јер све мора да нам се нацрта.

После шпице по гледаоцима севне боја са примесама вишестраначја, комунизма, среће и благостања. Гледаоци ништа, нема реакције, нема епилепсије. Свуда кокошије слепило. Додуше, то слепило није последица садашњих цртаћа него је анимирано пре педесетак година.

Међу гледаоцима има и оних који зину у екран ко теле у шарена врата, а са екрана их заплусне талас. Таквима после не помажу ни промена доњег веша ни купање у миришљаве сапуне и травке. Они једноставно не осећају да смрди, то је њихов победнички миомирис.

ЧЕКАЈУЋИ ГАДОА

Комшија је чак и децу по сокаку знао да појуре кад би у дечјој игри поменули име новог Председника. А старијима, нама је нану нанину протеклу деценију. Ми па ми, ми па ми. А кратак у памети ко Мратињски дани. Ухватио се у коло са њима на време, динар порезе на фирму није платио од оснивања а камоли остало. Искрено речено, мангупи му са рекетом поједоше уши, али су то били његови општински мафијашаи а не моји. Најзад ми је натрчао.

Тек што је стари, његов Председник, признао пораз, на огуљеној телевизији појави се више дезинформација него вест. Да је Бивши можда већ емигрирао у Русију, Кину, а можда је и у бункерима у околино Бора. Тек да код куће није и не сме да буде. Ту ми сине да и ја овом мом наплатим мало политичке камате за претходни период. Жени кажем шта смерам. Она ме прво укори, па напослед невољно пристаде. Седосмо у предсобље поред телефона, она окрете, па кад се комшија упеца, жена изломи мало глас на београдски:

– Ало... ало, овде кабинет начелника Делибашића... Сачекајте моменат... Тутну ми слушалицу у руке и оде у собу да се исмеје.

Ја окрену нулу једно два три пута као да примам везу, затегну јабучицу на гркљану и развеза:

– Ало, овде одељење пет Државне безбедности. Преко слушалице комшији пљувачка сиђе у једњак. – Ви сте Стеван Величковић?

– Да!

– Знате шта, господине Величковићу? Вама смо доделили један врло важан и деликатан задатак који је у интересу целе земље. Не бојте се, овај разговор нико не може да прислушкује, зато вас и зовемо овом везом. Код вас ћемо морати да у неколико наредних дана склонимо вашег и нашег Председника док ми управо предузимамо мере да поново успоставимо нашу власт. Вас смо изабрали као доказаног патриоту и родољуба и зато што сте у провинцији па ће бити лакше да га сачувамо.

Из слушалице је само допирало:

– Да... да...у реду.

– Дошли смо до сазнања да имате и цип. Председника ћемо да довеземо код вас у исто таквом да не побудимо сумњу а ви ваш држите у гаражи као неисправног. Ако вам се ја не јавим у наредна два дана, ви се обавезно јавите...

И ту му ја издиктирам београдски позивни и седам цифара за телефон, прве које ми падоше на памет.

– Ако вам се будем јавио, значи да је све у реду и да се операција не отказује. У противном, ако се неко други јави и каже да је веза погрешна, значи да смо поражени. Ви нипошто

не казујте ко зове. Наши људи су већ ту и код вас купују реш печен хлеба као лозинку. Да вас не упозоравам да о овоме ником ни речи, у противном... и ту му ја спустим слушалицу.

Приђем прозору и провирим. Комшија Стева излете у двориште и поче да се осврће на све стране. На видику, ко за инат, нико. Крену и замаче иза угла према радњи. Увече, погасише светла још за кокошке.

Ујутру ме жена рано истера да купим леба. Код комшије, у радњи, прерасподела посла. Од детета што је сирото годинама радило непријављено, ни трага. Комшиница Зорка припаса кецељу, па, док купцима додаје робу, стално погледа на врата. У том у радњу улете и комшија Стева. На њему ново одело, у црвену кравату убодене две златне игле, свеже обријан. А нервозан до неба. Даде миг Зорки, она само слеже раменима. Погледам по рафу, хлеб све реш.

Одемо други дан, ја и жена, на кафу. Комшија, земља га не држи. Телефон звони, као из ината, а све у вези трговине. На сваку звоњаву Стева скаче као додола, па кад заврши и седне, отхукне. Као да има унутрашњи немир. Пијем кафу без шећера и сладим се:

– Комшо, где ти је цип? – убодо ја тему.

– У квару је, отишле му карике – и ућута. Хтедо још нешто да подиванимо, али бадава. Шта је урадио те вечери, у вези позива, то само он зна. Но да ново одело још не скида, то видим. Чека, има човек право да се нада. И њему ће ваљда да дође.

АПРИЛИЛИ...

Прекјуче, на сабајле, прво ме превари месар Жика, и у пола кила млевеног меса утрапи ми све нешто од репова, а наплати из главе. Мајстор из сервиса требао да дође и оправи веш машину, све ми прсти испуцали од прања, нема га.

Јуче чекам молера Боцу, нема ни њега, није дошао. Из поште обећали да после три године чекања прикључе телефон, ћорак и то. Ташта чврсто обећала да ове недеље неће да нам долази у госте и одржала обећање таман до подне.

Синоћ нам на телевизору обећаше мало бољи стандард. Данас ми у предузећу обећали бољи лични доходак. Електродистрибуција, да ће струја да појефтини. Железничари, да неће да касне колико касне. Деца дала часну пионирску реч да неће да ме бију. Жена да ће да ми повећа цепарац. Пријатељи, да нећемо више у кафани да се виђамо. У Напретку рекоше да је крајње време да са гостовања донесу бодове. Сви ме обманули. Па ко ће сутра, првог априла да ме вара и виче априлили? Једино ако Влада нешто не заседа.

ГЛАВА ШЕЋЕРА

(по Глишићу)

ПРОФЕСОР: Брале! Хеј брале, да ме повезеш!

РАДАН: Хајде улази! (креће аутомобилом)

ПРОФЕСОР: Добро ти вече.

РАДАН: И теби, ако бог да.

ПРОФЕСОР: Брале!

РАДАН: Ја!

ПРОФЕСОР: Шта ти је ово брале позади на седишту?

РАДАН: Деонице.

ПРОФЕСОР: Ју, колико их је.

РАДАН: И предузеће у којем радим је велико и богато.

ПРОФЕСОР: То сте купили па да вам нарасте, за каву ваљда?

РАДАН: Ја, за каву.

ПРОФЕСОР: И да нарасте да градите слатко, штрудлу, локумиће, гурабије... јел' те?

РАДАН: Јес', то ће директор градити. У нас, фала богу, то не граде.

ПРОФЕСОР: А имате директора ?

РАДАН: (губи стрпљење) Имамо, ја.

ПРОФЕСОР: А има ли децу?

РАДАН: Има, двоје, троје.

ПРОФЕСОР: То сте њему купили?

РАДАН: Ко га зна.

ПРОФЕСОР: А купили сте за ваше паре ?

РАДАН: За наше.

ПРОФЕСОР: Директор ће значи да гради деци локумиће. Ја бих овде да изађем. (Радан зауставља аутомобил) Колико кошта возња?

РАДАН: Ништа. Кад се толико заимате за ове хартије, шта сте по занимању, ако се сме знати.

ПРОФЕСОР: Сервус, ја сам професор.

РАДАН: (за себе) Професор, професор – од вајкада ови бре професори иста зановетала.

УЗЛОВИЋ: Јеси ли спремио, Ђуко?

ЂУКА: Јесам.

УЗЛОВИЋ: Хајде, пењи се. Него, јеси ли понео оно?

ЂУКА: Јел' деонице?

УЗЛОВИЋ: Њих.

ЂУКА: Понео сам, имаће за све.

УЗЛОВИЋ: Ђуко, само паметно... ни словца ником. Ја нећу да ми се рекне да узимам за себе. Ја ћу њих лепо по закону да ошишам. Ти само буди паметан. А већ свака трећа деоница је твоја.

ЂУКА: (понизно) Хвала госн' директоре.

ШЕФ ПОГОНА: Ама, ти Ђуко ништа не руча, вере ми.

ЂУКА: Ја, богме не може бити боље.

ШЕФ ПОГОНА: Само не знамо како директор Узловић. Да ли је њему било по вољи?

ЂУКА: Како да није. По другим погонима, наљуте га, наједи се, па је цели дан туробан. А сад видите само како се смеје. Ма, ви га овде баш умете. Него, извините што вам је директор сад дошао први пут у посету.

ШЕФ ПОГОНА: Директор нам а дошао први пут, не бранимо. Како би било да му за срећан пут спремимо једно јагњенце? Шта ти, ко велиш, Ђуко?

ЂУКА: То никако. Изгледаће као неко мито.

ШЕФ ПОГОНА: Не дај боже да га митимо. Него, шта ти велиш, да му купимо дечици?

ЂУКА: Овај, како да кажем... он би најзадовољнији био кад би ви сад узели да купите деонице од овог вашег погона. То би било добро за све нас. Ево, ја у торби имам случајно неколико.

ШЕФ ПОГОНА: А да то не буде мало незгодно? Знате, код нас у погону није баш ситуација добра. У дуговима смо до гуше, а радници већ три месеца нису примили плату. Па да ли ће то ваљати?

ЂУКА: Како не би ваљало. Ове деонице што имам боље нема ни у Београду.

ШЕФ ПОГОНА: Е, вала Ђуко, кад ти тако кажеш, ти си задужен да знаш. Ниси бадава директор општих послова на целу фирму. Дај да ја купим први, тако се ваља.

КУМ МАТА: Јес' ти то Радане?

РАДАН: (пијано) Кум Мато, гле, ти си. Ето ја... видиш тако.

КУМ МАТА: Зар си опет пијан куме?

РАДАН: Тссс, куме, шта ћеш, брига, куме.

КУМ МАТА: Хајде кући Радане. Сутра ваља поранити.

РАДАН: Шта поранити, где поранити? Прошло је то кад сам ја ранио за посао. Сад могу да пораним за пред биро рада. А кућа, каква кућа? Хе, мој куме! Узловић! Ту ми се попео. (Показује на теме): Нема куће кад деци немаш чиме хлеба да купиш.

КУМ МАТА: А деца куме?

РАДАН: Тссс деца, моја деца. Пре подне глада, а по подне нема шта да једу. Него, шта ти је то куме?

КУМ МАТА: Деонице, од мог предузећа.

РАДАН: Дај да видим... Их куме зар и ти. Шта ће ти ово? Јес, баш исте. Види, овде окрњене.

КУМ МАТА: Имали смо данас збор, па директор рече да сви купимо. То је за наше добро, па ће још и да нарасту.

РАДАН: Ја сам те деонице трипут куповао. Познајем их, Ђука их по ивици нагорео цигаром. Ја их куповао све док фирма не оде на добош. А он, хохштаплер Узловић побеже да код тебе директује.

КУМ МАТА: Како куме на добош?

РАДАН: Лепо, оба погона Узловић купио буд зашто за жену и децу. Гад израдио и верног Ђуку што му купопродају деоница намештао, а да му није дао ни цркавице. А ја куме... дај једно пиће, ако није замерити?

КУМ МАТА: Доста ти је више пића, ајмо кући.

(српско глуво доба)

РАДАН: Куме, јел' ја то чујем воду?

КУМ МАТА: Па на мосту смо изнад Петровог вира. Још мало па смо кући.

РАДАН: Јел' ово Петров вир?

КУМ МАТА: Баш!

РАДАН: Гледај доле, тамо!

КУМ МАТА: Ништа не видим.

РАДАН: Баци те деонице ако си ми кум!

КУМ МАТА: Боже Радане, како да бацим кад ме дебело коштају.

РАДАН: Куме, види види!

КУМ МАТА: Шта куме?

РАДАН: Ђаволи куме. Ено доле – ви'ш како седе.

КУМ МАТА: Теби се, куме, од ракије свашта привиђа.

РАДАН: Ено га дете, ђаволче, кум Мато, дошао ђаво и по твоје предузеће. Ено га седи и чека. Бацај куме!

КУМ МАТА: У праву си кум Радане. Сад их лепо видим и ја. Па доле чучи цео колегијум. (баца деонице, чује се пљусак) Одоше! Е, мој весели куме, разнесе Узловићи све!

ПЕНЗИОНЕРСКИ ЦРЊАК

А, брину се за нас пензионере, па још како. То је бато мој власт, а не неки башибозлук, Налудо суша, налудо киша. Три пензије, па још одједном. Као на тацну. Леба нећу да једем, ако треба, још три месеца, само кад има струју да платим. 'Оћу да подновим сијалицу у фасунг од два 'ес вати. Море, и од четр'ес ако треба, па нека трешти. Не жалим, само да су ме се сетили. Да се и ми понзионери једном уватимо за дебелу жицу. Одавна ми дошло да се уватим за обе, ал' напон слаб, па се бојим да се не скврчим ко свињски чварак, да простите, па куд би? И овако ме нема четр'ес кила.

Није само у струју да сам извук'о премију. Ови папири ми важе и за угаљ. Ето себ' могу да дозволим и тај луксуз, да ладно могу да купим и две кофе угља па да и' премештам с место на место, по собни ми распоред, и тако се грејем. Лично мислим да ми је то сад дошло превише од њи' јер ми већ на терасу стоји изветрен камен белутрак од прошлогодишњу туршију, који ове године засигурно неће да ми устреба, па ћу њега да премештам. Ем, је еколошки чистији од угља, ем је бесплатан, а може и на раме.

Оно, по одлуку може и дрва, јел' да? За ступују дрва и угаљ. Ту око дрва није баш најјасније. А и шта ће ми дрва, кад у пројекат у моју зграду оцак није предвиђен.

Ако би одлука допуштала, а ја мислим дрво је дрво, ондак да ја купим себи један дрвени за укоп, пу, пу злу не требало. Ма каква трешња, какав махагони? То је за ове главоње. За мене један од чамовине. Мислим, ако се то не би косило са одлуком, па нека га у подрумче. И кад затреба сам' да скрстим руке. Ни држава више нема пара за са'ране, кад је саму себе одавна са'ранила.

И опет, кад зажмурим за навек, оће ли она пијандура од зета да ме положи у сандук, ил' ће голог да ме завије у чаршав и одвезе у капелу па остави општини на немилос', а мој сандук прода и паре опет пропије.

Мог'о би ја неком да купим сандук са ови папири, одлука је преносива, јер је и смрт преносива ствар, па да он мени изброји паре на гомилу. Ту је одлука јасна да може. Али, кад тај, што му купим сандук заковрне, ко ће да ми после да паре? А ја не би ишао код светог Петра да тамо утерујем дугове.

Пробада ме нешто око крста. Колико сутра, опет ће избори. Ја сам намирен и тачка. Море, има опет да гласам за вас, а после ћу да размислим.

ГОСТ

Навалила синоћ моја Рада да идемо код комшије Бошка на славу.

– Нећемо жено – кажем ја – и тачка. Знам да је Бошко долазио код нас и да је ред да се одазовемо али не могу и то ти је. Видиш у чему је ствар: комшија Бошко слави велику славу и синоћ је био други дан славе а ја не идем на други дан од јесенас. Нисам љут, али.. слушај шта ми се јесенас догодило:

Кренем ја на славу ту код ... знаш није баш лепо да ти кажем где, тек ја тамо и видим да сам први од гостију. Назовем добро вече, домаћин и домаћица порипају, честитам славу, одма ме посаде у чело софре. Седнем тако и видим на пећи већ ври врућа у чајнику. Домаћица одма донесе послужење, домаћин шта ћу да пијем, ја показа на чајник. Сипа ми врућу али он неће да пије. Попијем једну, он одмах досипа, добра ракија, добро зготовљена, ал' не могу сам да пијем. Седим тако и погледам у врата, реко себи доћи ће још неко да ми прави друштво.

Нисам поседео ни оволико колико ти причам, домаћица донесе мезе, значи не очекују више госте. Подиго ону врућу да пијем за срећно

мезе, али изгубих вољу. Мезим мало, питам их, нешто ми одговарају али без воље, ућутах и ја.

Тури домаћин руку на уста и:

– Ааааа... – развали вилице од ува до ува од прозевања. Погледам у домаћицу, она склапа очи и жмирка ситно ко сојка на југовину. Лупим кашиком у тањир као случајно, она се прену:

– Дижи то јело, мезетио сам.

Она устаде, покупи таљире, допесе вечеру. Домаћин рипи, насу ракије за срећну вечеру, пробам оне паприке, среће ми у њима само млевено месо а укусне да једеш апетитно. Јест али пробај ти да једеш кад око тебе домаћини куњају ко кокошке на седалу. Донесе домаћица печење, салату, торте, све првокласно. Печење гарнирано ред јагњетина, ред прасетина лепо печено, хрסקаво. Ја узех једну кожицу реда ради да не испадне да ми се грози, али не једе ми се, па то ти је. Домићин узе да се прозева по ко зна који пут:

– Ааааа ... што смо синоћ имали госте, све било пуно, уносили смо и асталче из предсобља, нису гости имили где да седну. Што се заседеше, испричасмо се богато а песма до зоре. Неке смо јутрос испратили после сунца.

А то ли је значи, они синоћ имали госте, а шта сам ја ово вечерас? Прирепак а, е мој друже, може бре одсад неко да слави два, три дана, може да слави Ивкову славу, ја идем само први дан и то први на ручак.

ФОНТАНА ЖЕЉА

Сипи нека досадна киша, а ја обосио начисто. Стога кренем по граду ципеле да купим. Обиђем неколико продавница па свратим и у робну кућу. Избројим двадесетак степеника и обрем се на одељењу обуће. А тамо ври као у кошници. Пробијам се тако кроз масу кад видим народ прескаче преко нечега. Дође ред ни мене, подигнем ногу и прескочим некакво пластично корито. Осврнем се око стуба избројим тачно пет корита и у сваком тако воде за педаљ. Опа, није само Београд добио Теразијску чесму него ево и ми, само што је ова затвореног типа и њој шикљају млазеви воде са тавана а не одоздо, из корњача.

Домогнем се некако до једне леве ципеле у рафу и седнем да се изувам, хоћу да пробам. Од оне кише напољу и исцепаних ципела мени ноге мокре до колена. Паде ми на памет, ова корита су сигурно ту купци ноге да оперу. Заврнем ноговице до колена и таман реко да кренем кад видим продавачица обува једну госпођу којој кроз свиленке блато вири, значи корита нису због тога. Сигурно су да загазиш са новом ципелом у корито па ако пропушта воду одмах

може да се рекламира ту на лицу места. У том ми паде поглед на декларацију и на њој крупним словима пише: „НЕ ПРЕПОРУЧУЈЕ СЕ У ВЛАЖНИМ УСЛОВИМА, САМО ЗА СУВО ВРЕМЕ“, значи није ни за то.

Претурих рафове уздуж и попреко а око мене пљушти вода у она корита ко гејзир у Сијеринску бању. Изађем одатле необављена посла а плус ми нико не рече зашто оне бачене паре у коритима служе. Пошто је цена обући папрена могли би од тих пара да набаве неког крокодила ко оног што има детектив Сони из „Порока Мајамија“ па да га очувају и после одеру и од његове коже направе неки пар домаћих јевтинијих ципела. Ако би им било жао да закољу крокодила онда нека им послужи да поједе неког од руководиоца, одговорног што прокишњава кров на робној кући потрошачима на главу.

ПРЕЛАЗНИ РОК

Вратио се наш председник фудбалског клуба са службеног пута и већ синоћ на скупштини клуба саопштио:

– Могу да вам кажем да смо преговоре око потписивања уговора о преласку центарфора Паралића у нашу средину успешно привели крају. Самим тим бићемо осетно појачани за наступајућу полу сезону. Не бих да ову скупштину замарам, али хоћу да кажем да је Паралић изврстан голгетер, да је дисциплинован, радан, једном речју он ће и да дуби на глави ако ће потребно.

На те председникове речи салом се проломи громки аплауз. Тад се бојажљиво за реч јави потпредседник скупштине Радојко:

– Друже председниче, а зар неће да га жуља? То мислим кад дуби на глави?

Тад се умеша благајник Среја и реши дилему:

– Неће, и њему ћемо под главу да подбацимо лову.

КРАЉ ЧЕЛИКА

Лепо је било док је трајало. Трајало, мислим та ТВ серија. Жена зине у телевизор, а муж шмугне у кафану. И кад се кући врати у ситне сате затекне жену још уплакану и надувену од жалости над трагичном судбином главних јунака. У паузи секирације само јекне:

– Ти си пио?

А муж преплиће језиком и помирљиво каже:

– Јок љубави, ја сам Ориноко.

А сад је све готово. Та серија се завршила, а Краљ челика из Гвајане мртав. Изрешеташе га Латиноамери ко Че Гевару.

Такав је тај херој био, тај Дон Пио.

Живот градио на челику, живео за челик, умро од челика. Бадава је јадник у пресудном тренутку призивао у помоћ купљене политичаре, водећу партију, плаћене државне рекеташе. Све узалуд. Сви су му, осим снајпериста, окренули леђа. Само га је Тата бранила док и њу није очеличио. Краљ је издахнуо у највећим мукама са црвеном мрљом на грудима, за бољу Гвајану.

И наш нови Краљ челика Американац, није Латино, али нама се исто пише. Е, тај наш нови

краљ Дон Стил морао је са нашим полити-
чарима да сними серију о челику. Шта је све тај
наш Дон Стил морао у серији да уради. И да
подмити, и да дарује и да припрети. Онда је
наш Ориноко ставио потпис на серију.

Серија је доживела велики успех тако да се
сада доснимавају нове епизоде у тужилаштву и
полицији. А серија скупа. Како стоје ствари
иста ће гледаоце и љубитеље серије коштати
милијарду и по долара.

Такав је тај наш нови краљ челика.

ПРЕБЛАГИ БОЖЕ, ЖЕСТОКА НАМ КАЗНА

СРБИ СУ ЈОШ У ОБЛАЦИМА – ГРАДОНОСНИМ.
НАША ИСТИНА ЈЕ НА ПОЛА – АУТОПУТА.
НАПРАВИЛИ СМО КУЋУ НА ПУТУ, А И ВОЗО-
ВИ НАС ЗАОБИЛАЗЕ.
МУДА ИЛИ САРМА, НИЈЕ ВАЖНО, САМО
НЕКА СУ ФОНДОВИ ПУНИ.
НЕ ЛУПАЈТЕ ГЛАВОМ О ЗИД ЋУТАЊА.
РАЗВОЈ НАМ ЈЕ ПОТПУН. ОД ТУПОГЛАВАЦА.
ДРЖАВА СЕ ЈОШ НЕКАКО И ДРЖИ, АЛИ НА-
РОДУ ПАДА.
БИЛЕ СУ ТО ПАРЕ ЗА ЦРНЕ ДАНЕ.
ПАРА НА ПАРУ И НАРОД ПРОКЉУЧА.
ГУСЛАЈ НАРОДЕ, КАД ТИ БИЈУ ЖИЦУ.
МИ НИСМО СА ВАМА ЧУВАЛИ ОВЦЕ. ЧУВА-
ЛИ СМО ГОВЕДА ВЕЋА ОД ВАС.
ДОЛАЗИ НАМ БОЉЕ – МАЛО СУТРА.
КАД ВАМ ГАЋЕ СПАДНУ, КАСНО ЈЕ ЗА РЕ-
ПЛИКУ.
УМЕСТО НА БРАТСТВО И ЈЕДИНСТВО САД
ПАДАМО НА ДУПЕ.

У КОРАК СА НЕВРЕМЕНОМ.
ГЛЕДАЈУЋИ КРАТКОРОЧНО, БИЋЕ ОВО ДУГО-
РОЧНО.
ИСТОРИЈУ ПИШЕМО МИ, А НЕ ПОБЕДНИЦИ.
РАЗУМ ЋЕ ПОБЕДИТИ, АЛИ НАС НИКО НЕЋЕ.
ЗА РАЗЛИКУ ОД РУСКИХ, НАША ПОТЕМКИ-
НОВА СЕЛА СУ ПРАВА.
РАТ И МИР СУ И НАША КАПИТАЛНА ДЕЛА.
И БИ СВЕЛОСТ – СЛЕПЦИМА.
ИЗДАЛО НАС ЈЕ И ПАМЋЕЊЕ.
НА ТО МАЛО ЖРТВОВАНИХ ЦЕПАНИЦА НЕ
МОЖЕ СРБИЈА ДА СЕ ОГРЕЈЕ.
МАЛА ЈЕ ГРАНИЦА ОД ВЕЛИКЕ СРБИЈЕ.
ТАОЦИ СМО ЗАРОБЉЕНОГ УМА.
МИ ИЛИ ОНИ, ТИТРАЈМО ИМ САД.
У ОВА ПАСЈА ВРЕМЕНА МОРАЛО ЈЕ И БЕСНИ-
ЛО ДА СЕ ПОЈАВИ.
НАШУ ПОТРОШАЧКУ КОРПУ НИ ЦРВЕНКАПА
НЕ БИ БАКИ ПОНЕЛА У ШУМУ.
НЕ ШКОЛУЈТЕ УСИЈАНЕ ГЛАВЕ ЗА ВАТРО-
ГАСЦЕ.
КАД БУДЕМО ПРИМЉЕНИ, МИ ЋЕМО БИТИ
ЖЕНСКО ПАРТНЕРСТВО ЗА МИР.
УВОЋЕЊЕМ ВЕРОНАУКЕ У ШКОЛЕ ДЕЦА ЋЕ
ПОСТИТИ ПОД ОКРИЉЕМ ДРЖАВЕ.
ЦЕНА ХЛЕБУ ЈЕ ВЕЋ ТРИ ДИНАРА – ОКРАЈАК.
ОРГАНИЗУЈТЕ ДЕМОНСТРАЦИЈЕ. ДА ИЗВЕ-
ДЕМ И ЈА ЖЕНУ НЕГДЕ.

СРПСКЕ СЕ СВИЊЕ ВРЛО ЈЕФТИНО ПРОДАЈУ.
ЈУЖНИ СЛОВЕНИ СУ НАСЕЛИЛИ ЈУЖНУ СРБИЈУ,
А ЦРНОГОРЦИ БЕОГРАД.

ЗАСУКАЛИ СМО РУКАВЕ – ФИКСАМО СЕ.

СРЕЋА НАС ПРАТИ НА ПРИСТОЈНОМ РАСТОЈАЊУ.

МЕЊАЛИ БИСМО СЕ МИ И СА ТАНТАЛОМ,
АЛИ ОН НЕ ЖЕЛИ ДА МУ СТАЈЕМО НА МУКЕ.
ДОК СЕ ЈЕДНОМ НЕ СМРКНЕ, НИ ДРУГОМ
НЕЋЕ.

ИЗАЗВАО ЈЕ ДИПЛОМАТСКИ ИНЦИДЕНТ. ПРОСИО
ЈЕ ИСПРЕД СТРАНЕ АМБАСАДЕ.

ДАЈТЕ НА ТЕЛЕВИЗИЈИ СВИМА ШАНСУ – ДА
СЛАЖУ.

КАД СЕ РАЗОРТАЧИМО СА ЦРНОГОРЦИМА,
МИ ЋЕМО НАШУ ПОЛОВИНУ ДА ПРОДАМО.

ПРЕМИЈЕР ЈЕ АЛЕРГИЧАН НА ХАГ. ИСКИЈАЋЕМО
МИ ТО.

АФОРИЗМИ МИ ИЗГЛЕДА НИСУ УСПЕЛИ ЈЕР
СЕ ВЛАСТ НИЈЕ НАСМЕЈАЛА. НАПРОТИВ...

СКРЕНУЛИ СМО, САД СМО НА ПРАВОМ ПУТУ.

МА, КАКВИ У КОНЦЕНТРАЦИОНУ ВЛАДУ, ЊИХ
БИ ТРЕБАЛО У КОНЦЕНТРАЦИОНИ ЛОГОР.

ПРОМЕНЕ? ПОГЛЕДАЈТЕ ПРВО СВОЈЕ ГАЂЕ.

НА ЗАКУЛИСНЕ РАДЊЕ НЕ ПЛАЋА СЕ ПОРЕЗ.

ДОШЛА НАМ ЈЕ ДЕМОКРАТИЈА. КАКО ДОШЛА
ТАКО И ОТИШЛА.

НЕ ЗНАМО ГДЕ СУ НАМ НИ УШИ НИ ДУПЕ.
СЕЦИТЕ ОДАКЛЕ ХОЋЕТЕ.

БРАК СА ЦРНОГОРЦИМА НИЈЕ МЈЕШОВИТ
НЕГО РОВИТ.

СРБИЈА ЈЕ ДО СКОРА БИЛА ЛУДНИЦА. САД
НИЈЕ ВИШЕ НИ ТО.

НАШЕ, А ХАШКО.

НАШ ЦИЉ ЈЕ БИО ДА ПРОМАШИМО.

НИЈЕ МЕ СРАМОТА ШТО САМ ИМ РЕКАО ДА
САМ СРБИН, СРАМОТА МЕ ЈЕ ШТО ТО СТВА-
РНО ЈЕСАМ.

РАДОВАН КИЛАВИ БИ ОТИШАО НА ОПЕ-
РАЦИЈУ, АЛИ НЕМА МУДА.

ОСАВРЕМЕНИЛИ СМО ВОЈСКУ. У СЛУЧАЈУ
НОВОГ РАТА ОДМАХ ЋЕ СЕ ПРЕДАТИ.

ПОСТИГЛИ СМО ПУН ПОГОДАК, У ПРОМА-
ШАЈИМА.

ДА НИЈЕ БУДАЛА, ПАМЕТНИ БИ ОТИШЛИ У
ТАЧКУ.

ИЗБОРИ НА ПРАГУ ЛУДЕ КУЋЕ

А КАД ЈЕ ДОШЛА ЗИМА, ЦВРЧАК ЈЕ РАСПИ-
САО ИЗБОРЕ.

ПРЕДСЕДНИЧКИ ИЗБОРИ СУ ОПЕТ ДОЖИВЕ-
ЛИ ЈЕБАКЛ.

ПРЕДИЗБОРНА КАМПАЊА – КАКО ТО ХОР-
СКИ ЗВУЧИ.

ВРЕМЕ ЈЕ ДА НЕКО МУД(Р)О ПОВЕДЕ СРБИЈУ.
СРБИЈИ ФАЛИ ЧИЗМА, МЕНИ ОБЕ.

ДВА ПУТА САМ УПИСАН У БИРАЧКИ СПИ-
САК. ДА ЛИ САМ ЈА ТОЛИКО ЛОШ ЧОВЕК?

ЦАРА НИСМО ИЗАБРАЛИ, АЛИ МУ ЈЕ ОДЕЛО
ВЕЋ САШИВЕНО.

ЗА НАШЕГ АЛИ–БАБУ НИСУ ГЛАСАЛИ НИ
ЊЕГОВИ РАЗБОЈНИЦИ.

КАД СЕ УХВАТЕ, БУДАЛЕ БИ УВЕК ДА ВОДЕ
КОЛО.

ПРЕДИЗБОРНО ОБЕЋАЊЕ – ЛУДОМ ГЛАДО-
ВАЊЕ.

КАД СРБИ БИРАЈУ, И ДВОРСКА ЛУДА ПОСТА-
ЈЕ ЦАР.

ПИКАВАЦ, А У ЖИЖИ ИНТЕРЕСОВАЊА.

ОНИ ШТО СУ БИЛИ ЗА, ДИГЛИ СУ ДВА ПРСТА,
ОНИ ПРОТИВ, ДИГЛИ СУ РУКУ НА НАС.

ЗА ШЛЕПАЊЕ НЕКИХ ПАРТИЈА ПОТРЕБНА ЈЕ
КРУТА ВЕЗА.

МА КАКВИ ГУВЕРНЕР, НАМА ТРЕБА ГУВЕР-
НАНТА.

ОСЛОНИЛИ СМО СЕ НА ЊЕГА, А ОН ПАО ПРЕ
НАС.

ОДБРАНИЛИ СМО ЊЕГОВ ЛИК И ДЕЛО, АЛИ
ЊЕГА НИСМО МОГЛИ.

САД И СИТНА РИБА ПРЕРАСТА У СОМА.

КО ЈЕ ЗА , НЕКА ДИГНЕ РУКУ, КО ЈЕ ПРОТИВ,
НЕКА ИДЕ КУЋИ.

ЈА САМ ВИШЕСТРАНАЧКА ЛИЧНОСТ.

РАД НА ЦРНОБЕЛО

БОЉЕ РУКОВОДИОЦА У РУКУ НЕГО БИРО
РАДА У БРАВУ.

ВАШЕ ЈЕ ДА РАДИТЕ. ИМА КО ЋЕ САМО ДА
МИСЛИ.

САМО СУ СРЕДСТВА ЗА ПРОИЗВОДЉУ НАТА-
ЛИТЕТА ЈОШ У РУКАМА РАДНИКА.

ТОПЛИ ОБРОК, А ПОЈЕДЕ ПОЛА ПЛАТЕ.

КАД БОГ ХОЋЕ ДА КАЗНИ КАКВОГ РУКОВО-
ДИОЦА, ОКРУЖИ ГА ПОЛТРОНИМА.

ЈЕДНИ ИМАЈУ ЈАСНУ ВИЗИЈУ РАЗВОЈА КОЛЕ-
КТИВА – ДРУГИ ПРОВИЗИЈУ.

РАЗДВОЈИЛИ СМО СРП И ЧЕКИЋ. СРП У ЊИВУ,
ЧЕКИЋ У ГЛАВУ.

НЕ ТРЕБА РАДНИЦИМА ЦРКВЕНИ КАЛЕН-
ДАР. ОНИ ПОСТЕ СВАКИ ДАН.

СМЕТА МИ ПИЋЕ ДОК РАДИМ. МОРАЋУ ДА
ОСТАВИМ ПОСАО.

У НАШЕГ ГЕНЕРАЛНОГ КУНТЕ – НИ КИНТЕ.

НЕ ЧУЧИТЕ ВИШЕ НА РАДНИКУ. И ЊЕМУ ЈЕ
ВЕЛИКА НУЖДА.

РАДНИК – КАКО ТО САД ГРБАВО ЗВУЧИ.

ВЕОМА САМ ДИСЦИПЛИНОВАН. УВЕК САМ
ГЛУПЉИ ОД ШЕФА.

БИРАЛИШТЕ, ИГРАЛИШТЕ

Како да се Србин
када бира, сети,
да у глави нема
ни грама памети.

Ко не види даље
од сопственог носа,
жао му је лопова
и ДОС-а.

Комунисте оца,
демократе сина
инати су наши
историјска врлина.

Све уз лоше вође
и српског ината,
свет нам већ затвара
блиндирана врата.

Нико ни с ким
у Србији неће,
сем, заједно сви,
у нове несреће.

МРАК, МРАК, ПОМРАЧИНА (по Смедеревцу)

У кући нам опет тама,
ој, Србијо, опет сама,
сва си сама ружин цвете,
из целог ти света прете.

Идем кући, нигде пута,
само лица забринута,
а и корак бива тежи,
од Србина вас свет бежи.

Мрак, мрак, помрачина,
а власт српска ћути,
најебаше Срби
као мрави жути.

У ЦУНГЛАМА АМАЗОНА

Прогутала
мања риба већу.
То Србији
донело несрећу.
Прогутала
мала риба сома.
То несрећу
донеће обома.
А пиране
на све стране.

СПОМЕНИК

Још бронза по лицу
не доби ни патину,
а споменик му треснуше
о ледину.

Неће рушити
од споменика и постоље,
него ће ставити
попрсје неко боље.

ПРОДАЈА

И фирма моја
оде на добош.
К'о и све остале,
и њу купи неки олош.

О.К. КОРАЛ

Скупштина нам се
у Дивљи запад дала.
Посланици се понашају
као да су код О.К. корала.

РИМА

Кад год посланици уђу
у скупштинско здање,
одмах направе
тешко римовање.

БАЗА

Истина је а не фраза,
наковањ је чекићу база.
И као сваку базу праву
чекић га стално лупа у главу.

ТИТОВ ПИОНИР

ТИТОВ ПИОНИР

Друже Тито
љубичице бела,
много те памтим ја,
и генерација моја цела.

Шездесет и седме
пред много сведока,
слику сам ти разбио
испод левог ока.

Можда је било и ниже,
али због риме
и драматике песме,
боље је рећи оку ближе.

Још и сад се мисли
по сећању роје
како ме је тада
власт узела под своје.

Удба ми је дуго
за петама била,
дуго била,
па ми опростила.

Много сам ти Стари
лопове мрзео црвене,
њима сво богатство,
мрвице за мене.

А ти си трајао, трајао...
кад си умро
радовао сам се,
а сад сам се горко покајао.

И ПОСЛЕ ТИТА ПОТОП

Волео сам друга Тита
јер за друго нисам знао,
био бих и за краља,
да тај није побегао.

Одавде до Хага,
Слобина ми, много,
владавина драга.

Волим и ову
братију нашу
демократски
што ме јашу.

Свакој власти
изнова се дивим,
ал' никако боље
да поживим.

ТИТО У ЧАШИ

Кад мој ћале
на чашу налети,
после празне пете
и Тита се сети.

Низ лице му
и суза полети,
кад се ћале
друга Тита сети.

Ма, ј... се
мом ћалку за Тита,
он то плаче
због ових бандита.

БУЗДОВАНЛУК

Збор зборила господа скупштинска,
ту на збору показала лице,
код бијеле оне говорнице:
„Мили боже, чуда големога
куд се деде благо Тита тога.
Ко однесе дукате и гроше,
куд ли силни зајмови одоше,
те теписи Резе Пахлавија,
жуто злато цара Селасија.
Све поклони, скупе слоноваче,
још Африка сад за Титом плаче.
Па шверц роба са брода „Галеба“
узимо је колико му треба.
Није ваљда расковао благо
на наџаке и на буздоване,
морало је нешто да остане.
Реч дадоше кукавном Србину
да говори и он у Скупштину:
„Није Тито расковао благо
на наџаке и на буздоване,
већ радио њему да остане,
све градећи много задужбина,
код будала таквијех Србина.

Док Брионе бајне подигао,
много пара у то проћердао,
те му кеса остала још тања
кад изгради брдашце код Крања,
црној браћи даво паре шаком,
да пријатељ остао би сваком.
Осталога што остало блага,
посланичка браћо моја драга,
остало је благо похарчио,
много жена у кревет водио.
Седам кула блага потрошио
те Србију глупу завадио.
Кунем вам се у реку Мораву
нек га носе узводно уз Саву.
Нек' га носе своме Ватикану,
да ну више не помињем нану.“

КАДИЊАЧА, НАШ ЗИД ПЛАЧА
(По Славку Вукосављевићу)

Ко те Титово
није волео,
и бол и радост
био си г(р)аде,
и ко би тебе
сада преболео,
црвено овде
још увек саде.
Следбеници твоји
и навијачи,
још увек народу
седе на грбачи.
Пао је и четрнаести
километар,
о српске несреће,
али комунизам
овде никад пасти неће.
Демократија неће проћи
ни преко ноћи.

НА ЧАСУ ИСТОРИЈЕ

(У учионицу улази професор историје. У одељењу мукла тишина).

ПРОФЕСОР: Шта је ово, откуд оволике тишине? Ја тишину не волим. Ако овако наставите ја нећу моћи да одржим час (гледа по разреду). Види, види, опет сте сви дошли. Имате ли ви шта друго да радите или само да долазите у школу? Што се барем нисте успавали? Нека ми редар донесе сунђер да обришем таблу.

ДАРКО: (излази из клупе са сунђером) Али професоре...

ПРОФЕСОР: Не зови ме тако, имам ја свој надимак.

ДАРКО: Да, имате.

ПРОФЕСОР: Онда...

ДАРКО: Господине Дрда.

ПРОФЕСОР: Без тога господине.

ДАРКО: Ми не можемо да галамимо, ми смо лепо васпитани (даје му сунђер и враћа са на место).

ПРОФЕСОР: Хигијеничар!

АНА: (Устаје. Професор јој прилази и пружа руке): Нокти вам нису посечени. Јаој, па ви пушите?

ПРОФЕСОР: Овај...ја

АНА: Да сте сместа престали. Сто пута смо вам рекли да је то веома штетно и опасно.

ПРОФЕСОР: Нећу више часна реч. Хајде, кад вас молим, загаламите бар мало, па да почнем са предавањем.

СТАНКО (устаје): Данас нећете моћи да предајете ту ђаволску историју.

ПРОФЕСОР (снуждено): А што?

СТАНКО: Ми смо одлучили да вас данас пропитујемо. Јесте ли учили?

ПРОФЕСОР (враћа се и стаје за катедру): Учио сам, учио, али ми је мајка много болесна, а и отац није баш најбоље.

СТАНКО: То су ваше приватне ствари.

ПРОФЕСОР: Па кад се мора, да одговарам.

МИЛИЦА (устаје): Ко је, професоре, написао Душанов законик?

ПРОФЕСОР: Душанов законик је написао... написао.... Хамураби.

МИЛИЦА (разреду): Шта ви кажете?

РАЗРЕД (прстом с десна у лево): Неееее.

ПРОФЕСОР: А Александар Велики?

РАЗРЕД: Неееее!

МИЛИЦА: Опет не знате.

ПРОФЕСОР: Па учио сам, али је питање тешко.

МИЛИЦА: Ако хоћете позитивну оцену, кажите нам нешто о Игманском маршу.

ПРОФЕСОР (озари се): Е то знам. Било је то у зиму четрдесет прве у оном другом рату. Енглези су партизанима из авиона бацали виски.

МИЛИЦА: И?

ПРОФЕСОР: Врховном штабу и другу Титу запретило је да страдају.

МИЛИЦА: Од фашиста?

ПРОФЕСОР: Не, него од вискија. Замало да побрљаве. Нису имали леда, суви виски је врло опасан био по нашу Револуцију, зато је друг Тито наредио: „Прва Пролетерска, марш на Игман по лед!“ И они извршили наређење и заледили се начисто. Јел’ сад довољно за двојку?

РАЗРЕД: Нееее! Ми од вас само тражимо онолико колико и ви од нас. За двојку нам још морате рећи имена и презимена промрзлих пролетера.

(завеса)

ЛОПОВИ И ЖАНДАРИ

ХАМЛЕТ У СМРДУШИ ГОРЊОЈ

I чин

ХАМЛЕТ:

(говори демонстрантима на Тргу републике док полиција около премлађује народ)

Бити ил' не бити? – питање је сад.

Је л' лепше да у души трпимо

праћке и стреле судбе обесне,

или на оружје против мора беда.

Дићи се, и борбом учинити им крај?

(специјалци се пењу на бину)

Умрети – спавати – ништа више.

Да спавањем се сврши срца бол...

СПЕЦИЈАЛАЦ:

(прекида га претећи)

Успаваћу ја тебе!

ХАМЛЕТ:

(наставља)

...Хиљадама животних потреса...

СПЕЦИЈАЛАЦ:

(прекида га апетитно)

У главу треба то,

у мозак због потреса!

ХАМЛЕТ:

... Што преносе се на месо – то је циљ,
И предано му тежи ти. Умрети...
(палица му се сруши на главу)

II чин

ОФЕЛИЈА:

Кнеже!

ХАМЛЕТ:

Ајој, боли! Офелијо!
Траже ли вас због мене
опис да вам промене.
Такав су донели закон
да нигде немамо заклон.
Идите у манастир,
потражите спас, бог је уз нас.
Лепа Офелија! Вило молитвама,
живот да упристојимо само,
зато им се не дамо
и да нас нико не бије,
доста је било Шекспира
и наше трагедије!

ОФЕЛИЈА:

Кнеже мој!
Како сте за толико светлости?
Једва да вас препознајем
па како да вас зовем?

ХАМЛЕТ:

Три ми ребра поломљена,
два зуба избијена,
једна глава разбијена.
Ни моја ме љубав не препознаје.
Нека сам проклет,
зовите ме Самлет.

III чин

ЛАЕРТ ДАНЧИЋ:

(конференција за штампу)

Тај Хамлет, тај срамни син,
тај петоклонаш и издајник,
тај сарадник светских зликоваца,
тај плаћеник и шпијун.
А хтео је да иде и у Енглеску
са осталим домаћим издајницима.
Нека иде у Данску, краљеве да мења,
Овде то не може. И тамо је труло.
Ови су легално изабрани.

ХАМЛЕТ:

Владавина вам је одувек била
отровни мачеви и сила.
Оставимо палице,
отровне језике и мачете,
изађите на изборе,
ако смете!

ЛОПОВИ И ЖАНДАРИ

ТАТА НАМ ЈЕ КУПИО ПАРЕ.
ЧИМЕ ДА ИЗВРШИМО РЕКОНСТРУКЦИЈУ ДОГА-
ЂАЈА КАД ЈЕ СВЕ ПОКРАДЕНО.
ГРАЂЕВИНСКА МАФИЈА ЗИДА ПАРЕ.
МАФИЈАШИ СУ ПОДЕЛИЛИ ТЕРИТОРИЈУ. ПРИ-
ПАО САМ ОБЕМА СТРАНАМА.
ДОШЛА СУ НЕКА ДРУГА ВРЕМЕНА, АЛИ МИ
НИКОМ НЕ ОТВАРАМО ВРАТА.
ПРЕБИЈЕНИ СУ ЈОШ УВЕК ЖИВИ ПРИМЕРИ
НАШЕ ДЕМОКРАТИЈЕ,
КАД СУ ВАМ ВЕЗАНЕ РУКЕ ДЕМОКРАТИЈА ЈЕ
ЖИЦА ВОДИЉА.
НЕМАМО ДУХА. ПОЛИЦИЈА ЈЕ РАЗБИЛА И
ЛАМПУ И АЛАДИНА.
НЕЋУ ВИШЕ ДА ПИЈЕМ, ПОЛИЦАЈЦЕ ВИДИМ
ДУПЛО.
КОМШИЈА ЈЕ КАО САТ. ТАЧНО ОТКУЦАВА.
КАКАВ „ПИНК“, У ПОЛИЦИЈИ СЕ ЛЕПШЕ ПЕВА.
ПОЛИЦИЈА СВЕ ВИШЕ ЗНА ШТО ПОСТАЈЕ НА-
ШЕ НЕПРОЦЕЊИВО КУЛТУРНО БЛАГО.
ДОУШНИК – СПОНЗОР У ПОЛИЦИЈИ.
КАД ПОЛИЦАЈАЦ ПОКРЕНЕ ИСТРАГУ ПРОТИВ
КОЛЕГА, ТО ЈЕ СУКОБ ИНТЕРЕСА.

КРУПНИМ КОРАЦИМА ГРАБИМО КА ЦИЉУ,
АЛИ ГРАБЕ И ОНИ.

ЛОПОВИ СУ МЕЂУ НАМА, АЛИ НА СРЕЋУ, МИ
НИСМО ЦИНКАРОШИ.

НА УТАКМИЦАМА ПОЧЕТНИ УДАРАЦ ОБИ-
ЧНО ИЗВОДИ ЦЕНТАРФОР, ПОЛИЦИЈА СЕ
ПОСЛЕ ПРИКЉУЧУЈЕ.

МАЊАК ДЕМОНСТРАНАТА, ВИШАК ПОЛИ-
ЦИЈЕ.

ТЕШКО ДА ЋЕ УТАБАТИ СТАЗУ. ПРАТЕ МЕ У
СТОПУ.

УА, СУДИЈА

ПРЕТКРИВИЧНИ ПОСТУПАК ЈЕ ТРАЈАО САМО
МЕСЕЦ ДАНА. ТОЛИКО СМО СЕ ПРИПРЕМАЛИ
ЗА ПЉАЧКУ.

СУДИЈИ САМ ДАО ДРУГОСТЕПЕНЕ ПАРЕ.

ДЕЛИОЦИ ПРАВДЕ УЗИМАЈУ САМО ПАРЕ. ОД
СЛОБОДЕ СЕ НЕ ЖИВИ.

И ЈА ИМАМ ПРИЈАТЕЉЕ СУДА.

СУДИЈЕ СУ ПОСТАЛЕ НЕЗАВИСНЕ. СВАКО
ИМА СВОЈУ ТАРИФУ.

КАД ТЕ ЈЕДАН ОСУДИ, А ДРУГИ СУДИЈА
ОСЛОБОДИ, ПРАВДА ЈЕ ЗАДОВОЉЕНА.

ДЕ ФАКТО(РЕ) НЕ ЈУРЕ.

КАД ЈЕ СУДИЈА САЗНАО ДА СУ УКРАДЕНЕ
ПАРЕ ЈОШ УВЕК КОД НАС, СМЕКШАО ЈЕ.

ЗА ОВАЈ ПРОЦЕС ТУЖИЋЕМО И КАФКУ.

ОГЛЕДАЛО

Огледалце, огледалце,
чаробно моје,
кажи ми код нас
највећи лопов ко је?

Парчићи стакла
прснуше на све стране,
јер како толико лопова
у једно огледало да стане.

ПАРЧЕ ХЛЕБА КО ПОТРЕБА

Зар лепе жене
панцир да носе,
и да се с тиме
оне поносе?
Све од Шпанца,
од Крцуна,
друга Леке
и Доланца,
мушка страна јача
хватала се опасача.

А сад су и жене
све у плаво обучене.
Парче плавог хлеба
к'о сушна потреба.

У сукобу са женским маниром,
гре'ота је женске груди
покрити панциром.

ПОКОСОВСКИ ЦИРКУС

ЗИДАЊЕ СКАДРА

Град градила два брата рођена,
до два брата „сложна“ и „вољена“,
извикана и чудна братија
с обе стране горе Проклетија.
Град градила Скадар на Бојани
три године са триста татора,
с палирима из Европе луде,
ал' не знају више шта да раде,
што мајстори за дан га саграде,
све по ноћи обаљено буде.
Већ и друга година измиче,
па им вила из Брисела виче:
– Не муч' те се „сложна“ браћо драга,
не муч' те се не трош' те нам блага,
ви не мож' те темељ подигнути
а камол' га под кров и метнути,
док Главари не седну у дворе
и братски се лепо договоре,
да им љуба у по бела дана
у темеље града буде узидана,
кад донесе таторима клопу,
тада ћете моћи у Европу.
Милова се љуба уздржава:
Ја ти јадна не седим бадава,
дуван шверцам, о робљу се старам,

а по ноћи и прах меравам,
а синоћ ме глава забољела,
не би ли им ти тај ручак однела?
Србијанка, љуба Већег брата,
изгледа да најзад игре схвата:
– Радо би им ја ручак однела,
да ме није Скупштина омела,
Влада ми је стално склона паду,
и можда ће о земљу да лупи,
па је чувам у скупштинској клупи.
Та европска, зидарска ергела
нека данас остане без јела.
Сад и трећа година измиче,
Солана се Сурчину примиче,
из далека, још им увек вели:
– Вођи ваши баш су полудели,
у свакога у вас лажна нада,
да ће разум глупост да надвлада.
Кроз скадарска та уклета врата,
у Европу не могу два брата.

БОЛАНИ РАДИША

Разбоље се болани Радиша
у Крушевцу бијеломе граду,
каква болест, доктори не знаду.
Боловао за девет година,
па му на ум дошла мировина,
но Крушевац не зна за Радишу,
никако му пензију не пишу.
То се чудо надалеко чуло,
како чуло, тако и прочуло,
чак далеко у сву земљу српску,
зачуо и стриц у Београду
да пензију Радиши не даду,
хеликоптер седла као вранца
у Крушевац хита код братанца,
те он паде код Крушевца града,
баш пред врата медицине рада.
Усред града шатор разапео,
да докторе баци у пепео,
да изађу њему на белегу,
да Радиши дадну бољу негу,
да болани оде у пензију,
од државе намузе кирију.
У Крушевцу не има јунака,
ко би стрицу мого да доака.
Био Дука, па га боли рука,

јест Илија, луда аџамија,
оно боја није ни видјело,
а камо ли с киме учињело.
Изащо би ал' се и он вајка,
јер му не да остарела мајка:
„Не Илијо луда аџамијо,
тебе хоће стрикан преварити,
те ћеш посла лудо изгубити,
тај је главни гор' у Београду
има везу и у саму владу,
но ти удри печат уверење,
те код стрица стекни поверење,
нек' Радиша иде у пензију,
да макнемо стрица арамију.“
Ту Илија мајку послушао,
те Радиши решење издао.
Рипи Раде тад на ноге здраве,
да доктори њег' не забораве,
докторима севап учинио,
на свакога по јалова овна,
по фуруну љеба бијелога,
и по товар вина црвенога,
и по кондир жежене ракије,
комовице какве боље није,
а Илији још повише свега
и новчана западнула нега.

МАРКО КРАЉЕВИЋ И ДИЛЕР МУСА

Лежи Марко као некаклада,
лежи Марко посред Биограда.
Покрио се зеленом доламом,
по образу срмајли марамом,
чело главе копље ударио,
не бил' с њиме кога заплашио,
заплашио да им главе скрати,
а да банка девизе му врати.
На копљу му орле тица сива,
прави хлада да Марко ужива.
Нашо воде горе под Авалу,
те запаја девизну будалу.
Уста Марко рано од уранка,
баш у време кад с' отвори банка.
На банку се врата отворила,
проговара из те банке вила:
„Ој, ти Марко, штедишо девизни,
наишо је сад период кризни,
ако хоћеш коју цркавицу,
упиши се на ову листицу,
петнаест дана за по двеста евра.
Већу суму за дугу годину,
да исцедиш суву дренавину,
не би мог'о да исцедиш пару.“

Све им Марко стрпа на камару:
„Мен’ девизе требају баш сада,
месец дана чекам ту ко клада.
Ја у Стамбол морам ићи, море,
младенцима да купим дарове.
Па ћу поћи Сибињанин Јанку
да му венчам два нејака сина,
знаш ли море пошто свадбарина?“
Лупи Марко буздованом више,
пред носем му банку затворише.
Свога коња љутито ошину,
Шарац крену право пред Скупштину.
Љутит ћурак Марко заогрн’о,
да девизе купује на црно.
Налете на Мусу Кесецију:
„Кол’ко Муса тражиш провизију?“
Крену Муса сад да трља руке,
тупог Марка да ставља на муке:
„За те, Марко, као старог знанца,
десет посто и тог коња Шарца.“
Даде Марко Шарца кукајући,
оде Муса кући ликујући.
Тако Марка и Муса ошиша,
ако му је, када је штедиша.

ПРЕПОРОД СРБИЈЕ

Совет чини савет у Скупштини,
секретаре код себе дозвоао,
да Србији зајам би завео.
У прочељу главни председниче,
јер Србија те паре намиче,
и до себе из Краљева Ивка,
а до Ивка из Ужица Живка,
а до Живка из Земуна Болу,
из Крушевца онога Николу,
Крагујевац послао Ивицу,
а Лесковац својега Микицу.
Ту имаде остале господе
што требају акцију да воде.
Кафу служи слуга Божидаре,
кафу служи а мисли на паре.
Кад саветник прими шољу кафе,
шољу прима, не пије је с њима,
но је тура на десно колено,
у даљину гледа замишљено:
„Видите ли моји секретари,
за акцију раја баш не мари,
ми пијемо много кафу врућу,
све пијемо у скупштинску кућу,
задужбине нигде не градимо,
да млађима бар дуг оставимо.

Све што било од те бивше владе,
сви успели нешто да саграде,
дај, градимо путеве и пруге,
што фабрика и структуре друге.
Сркну кафу љути саветниче,
дискусијом остале подстиче.
Кад присутни предлог увидеше,
свак за себе поче да се чеше,
сви пристанак дадоше од беде,
нек' тај зајам одма' се заведе.
Јадна раја паре одма даде,
а тих пара као да нестане.
Варају нас као да смо деца,
нема пара, појела их меца.

СТАРИНА НОВАК И ДЕЛИ РАДИВОЈЕ

На дочеку у ситним сатима,
састала се до два побратима,
у мотелу крај воде студене,
вино пију из флаше малене,
директори Новак и Радивој.
Са њима је булумента већа,
све о трошку свога предузећа.
Тад Радивој поче беседити:
„Побратиме Старина Новаче,
кажи мени тако био здраво,
да ли можеш сад да идеш право,
врат ломити, улицом ходити,
по нашему сад лошу занату,
а у зору кад ти време није.
Ил’ да зовем свог шофера Бату,
мерцедесом да нас кући вози
јер живимо на дебелој нози?
Вели њему Старина Новаче:
„Кад ме питаш сад за стање моје,
јест ми сада за невољу љуту,
три бандере стоје ми на путу,
ал’ због штедње ићи ћу пешице,
фирма ми је скроз без цркавице.“

„Побратиме немој будалити,
мерцедес се већ овамо креће,
биће увек пара и будала
ал’ ових времена бити неће.“

У ВЕЛИКОМ СЕЉУ

СТАЊЕ ТИ ЈЕ ТАКО...

Сезона радова у пољу почела а ја тапкам у месту. Не мож' бре да нађеш радника никако. Остали ја и моја Милунка сами, деца уватила куд који, а имање повелико. Године ме притисле, само шесет и неку кацу купус сам појео, па ти види колико су ми. Ово мало радне снаге што остало на селу не стигне ни своје да обради. Видиш, дошло је време да се добар копач плаћа ко неки директор, да ми извинеш на изразу. Посао ненормиран а кад падне вече ја пред сваког на астал по једну хиљадарку, па сутра испочетка. Да ми је само то по хиљадарку, ни по јада, него болест има да уватиш док нађеш радници и испратиш их са њиве. Није ти ништа јасно, велиш, сад ћу да ти причам.

Увече прво идем од куће до куће да погодим радници. Кога год питам и понудим цену, он се нећка, нада се да ће доћи други да понуди више. Нађем некако, погодим, ал' уз услов да је радно време од седам до шес увече. Од седам леба ми то је скоро подне, али шта ћу, пристајем, нема ми друге.

Ујутру дођу радници тачно у седам код куће, јок у њиву. Милунка изнесе слатко на

послужавник, скува кафу наточим пљоску љуте. Поседе мало, попију, па кренемо на њиву. Успут понесем оно што је Милунка спремила још од зоре за доручак, развали ме до њиве, а Милунка остаје кући да одма спрема ручак.

Отидемо тако у њиву, окопамо два три реда, опомињу ме за доручак. Седнемо под дрво да доручкујемо али они неће било какав доручак, воле само лаку рану, а ако им се шта не допадне причају како су јуче код тог и тог домаћина јели само јако фину рану. После доручка не траже пиће, нећу да грешим душу, али је обавезна цигарет пауза. Испале цигаре, истерамо неки ред, кад почну да погледају наспрам куће одакле треба да се појави Милунка. Што погледају ајде, него што праве циркус. Као, да се није Милунка врнула опет у кревет кад смо кренули или можда још јури петла по авлији, да изађеш из коже. Ја само ћутим, погледам крадом у сунце, па први уз ред, као има да виде од мене па ће да пожуре. Бадава море, одмакнем ја, а они се усправе уз мотике па као нешто важно расправљају, час се смеју, час се као свађају, а време пролази, циркус кажем ти.

Утом ето га стиже ручак. Милунка преба-цила обраицу преко леђа па једва иде. Кад простре на пешкир, с оно јело што је спремила могу велику славу да прославим. Седнемо ручамо, после ручка ладно пиво, без њега нема погодбе, то пиво је прећутна ставка у погодби па смочи. После ручка одмор од једно сат, сат и по, а ова моја јадница трчи кући да одма спрема вечеру.

Кад поустају почиње жалба, те један се пре-
јео, те други се препио, па пиво није било ладно,
ја само ћутим па опет први уз ред. У заказано
време погледају на сат, поберу мотике па кући.
Оставе ми ред на пола њиве, њива да ме куне ал'
шта ћеш? Дођемо кући, вечерају, ја сваком по
хиљадарку у руке па молим ако могу да дођу
сутра.

Ти што си уперио тај микрофон у мене и што
ме гледаш бело, мислиш да је чича луд, а падне
вече, а иљадарка, као мени те иљадарке пале са
крушке. Е, мој синовац, у крајњем случају те
иљадарке падају са твоје крушке, ти обереш
зелен бостан. Ја ти дођем као неки посредник
између ови што сам ти причао и тебе и твоји
калдрмаши са друге стране. Вртиш главом, не
верујеш? Ајд' кад ти сутра у град дођем на
пијацу да ти продам ово што ми ове године
родило, па кад ти у цену урачунам и ово више
пута по хиљадарку на руке и ладно пиво, има да
видиш пошто је Муса продао јарца.

СРОДНЕ ДУШЕ

Сунце тек што се промолило иза брда, а Надица је већ била на њиви. А пасуљ родио као никад. Нечујна као мачка, брала је брзо, па је гомила убраног пасуља врло брзо расла за њом. У једном тренутку јој се учини да у суседној њиви има неког. Застаде у брању и поче да ослушкује. Из дубине кукурузишта изрони момак са жбуновима пасуља испод руке. Погледи им се среташе. Он застаде мало, махну јој руком и настави бербу. Кад је нарамак пасуља увезан у конопац забацио на леђа, Надица се сва задиви снази комшије. И док се он пречицом удаљавао, њен поглед се изгуби за њим.

Други сусрет је био опет случајан. Дошло њих двоје сваки својим послом у град, па кад се срели, пружили руку једно другом и тако се упознали. Па је Надица сазнала да се он зове Озрен и да живи ту, у селу поред њеног. Тад јој је чак и двапут сладолед купио. После ништа више није било случајно. Чак ни то да она није ни свадбу хтела да чека, него се одмах код њега преселила као добра удавача. И сад раде вредно од јутра. Ето, јуче зором опет били на месту првог сусрета. На тремеђи скоро. Берба кукуруза је у највећем.

Шта има везе што те њиве нису њихове ни са једне стране. Љубав не зна за међе.

БЕРАЧИЦЕ

Устале снаха Вера и свекрва Будимка рано, мужеве испратиле на пијацу у Крушевац, па кренуле у бербу печурака.

Будимка са корпом заокренула ту одмах ближе у најближи шумарак, а у њему печурки колко ти душа 'оће. И вргањи и лисичарке и неке жуте и црвене и зелене. Дивота. Бере она тако журно па све мисли у себи:

– Нећу ове црвене, набраћу ове на туфнице. Црвене су можда отровне. Снаја Вера је отишла у ону шуму тамо, а тамо, гарантујем, нема печурке. Ја ћу и за њу да наберем, па ћу да нам спремим специјалитет, прсте има да полиже. Она је још неискусна и не зна како треба са печуркама.

И снаја Вера стигла у шуму, а у шуми крш од печурака. Бирка она све оне младе и млечне па конта по глави:

– Нећу да берем ове зелене, набраћу ове црвене, ове зелене ми изгледају опасно. Она матора мисли да тамо има нешто, али се вара. Има да спремим чорбу да ће да се распамети и да не лаје више по комшилуку како ја, од јела, само знам јаја да испржим.

Дошле обе кући па спремиле ручак.

– Пробај, мамо, мало од ове чорбице.
Пробала Будимка.

– Узни слободно од овога.

Узела Вера.

Мужеви дошли увече кући, а оне скроз
ладне.

ЧЛАН

Ономад ми, извалила свиња вратнице на обору, па узе электроду да је мало ојачам. Струја слаба скроз. Поч'о сам да се нервирам пљујем онај вар ко муве светиилијско печење, кад бану у авлију Раденко Станојев. Метнуо неко књишче под мишку:

– Добар дан, и срећан рад!

Ја му отпоздрави и одложи маску. Видим да од пос'о нема ни мо'ега.

– Седи – понуди му треножац. Раденко остаде да стоји. Дош'о је по нешто важно.

– Којим добром комшија?

– Дош'о сам Обраде, ову нашу ствар да решимо.

Слего раменима. Никак'и пос'о несмо ни почињали.

– Кажи?

– Дош'о сам да те учланим у Млади демократи – одвали он и не трепну.

Поче да се извлачим.

– Који твоји млади? Па ја сам набио четрес у дупе.

– Није важно. Важно је да имаш чланску карту.

- Да ме ти Раденко, можда не зајебаваш?
- Ма какви. Добио сам партијски задатак да нађем бар десет нови чланови, да се омасовимо, па ја поч’о од тебе. Ко велим ти си...
- Ја сам први за... – би ме срамота да завршим.
- Па оно... знаш ли ти коју би све привилегију имао као такав?
- Ја јок, а и не треба ми. Несам је ни досад имао, па сам лепо живео.
- Имао би, да претпоставимо, семенску робу на почек и ђубре по дисконтну цену.
- Који ће ми мој све то? Под ови услови ни луд не сејем – опет се не дам ја.
- Могао би да осемењујеш краву од државни трошак.
- Фала ти. Крава ми већ стеона. Сам сам је осеменио.
- Ако даш да ти син заврши какве школе, неће да мож’ да нађе државни пос’о ако му ти сад не раскрчиш пут.
- Е, баш га погоди ко прстем. Дете остављам код куће земљу да преврће, ’лебом да се ’рани.
- И тако, он ми нуди повластице, ја одбијам. Ал’ ме мангуп нађе.
- А да знаш да ти чланска карта важи више него возачка дозвола за трактор, кад би је имао.
- Ја се штрецну. Колико ли сам глобе досад платио, ни броја се не зна. Овам и сам се замишли. Чује се по селу, ако си члан мож’ да се нарољаш ко мајка и да возиш без бригу. Кад те

патрола заустави, види чији си и вози даље без бригу. Трактор ми треба ко лебац. Излазим на друм, до пијаце, на славу код ћерке, на парастос далеко било. Дај да се тога курталишем, није на одмет.

Записа ми Раденко име и презиме у корице и оде по сокаку да друге врбује.

Синоћ, на ђавола, изађо мало трактором пред задругу да попијем које ладно пиво и убедерем какав абер. Таман замичем за овамо, кад код моста, патрола. Свитну милицајац с батеријску лампу, стадо.

– Добро вече! Возачку, саобраћајну?

Поче да мунђам. Од саобраћајну легитимацију, у цеп ми само она од Млади демократи. Помисли се мало. Онај чека. Машим се спрам цепа, уватим је с два прста и тутнем му је под нос. Он поглсда у њу, па у мене, па у њу, па у мене.

– Имате ли ви још какве дозволе? – поче он безобразно.

– Шта ће ми више? Ваљда је то довољно.

Он отвори блокче и поче да ми преписује подаци из књижицу.

– Шта је друже, да нећете можда да ми пишете пријаву? За вас као да наша партија ништа не значи.

– Значи, значи, али ја морам да поступим по пропису.

– Па ту пише да сам ја...

– Вама свака част. Па ја вама и не пишем.

– Него коме? Колико видим, овде осим мене нема други присутни.

– Па господине – и ту он поче да ми сриче име и презиме из легитимацију – Обраде Удовичићу, колико година има тај ваш трактор?

Ја се мало ослободи.

– Седамдесет и прво годиште, ал’ сам га очувао у исправном стању.

– Ето видите. Трактор вам пунолетан, а није члан Младих демократа.

Опет ме венча без попа.

Ма батали Раденка. Сад се нешто сам са собом поштено мислим. Даће бог да би ови моји опозиционари како год дошли на власт. Прво што бисмо урадили то би било да се заведе мало ред у ову државу. Да се зна кога мож’ да глобиш, а кога не.

ПРЕСЕК СТАЊА ОКО...

За будале увек пос'о има.

...бем те после.

Са домазлуком расуло. У овчари се од лупе-рке две овце издуле. Око штале није вила ради-ла недељу дана. Краве убремтиле сисе и уда-риле на млеко, да, кад нана, с онај шантав прс уиђе, с мену па на уштап да и помузе, оно све из виме готов јогурт излази. Свињчићи испо-једали једни другима репови, а оном појели и оно натрављено уво. Од ову мокрину ни пао плот до сокака, и да Шарко није негде уватио са све ланац у бели свет, не би Радишина деца смели да пролазу кад се из школу враћају. Што Шарко уватио тутањ, није ни нека греда, ники га и не рани, ал' ми ни ови други нема дома.

Таја је добио неки позив и отишо у град да то извиди, и купи пиротски опанци, и отад се не врће. Видо га ја и на телевизор како намако шајкачу на чело и држи мотку на коју пише да иде даље. Отад ни се двапут јавио из неки Брус и Неготин са разгледницу. Ономад се јавио из Београд телеграмем на коме ни само написао, због скупоћу истога, да опет иде даље али и брже.

Син Драгоје отишо са пуну торбу за Београд још пре светога Луку да на факултет слуша неко предавање а сад преко вести чујем да професори слушау њега.

А ви би ми рекли „Кој мој радиш ти код куће, ако су они избегли?“ Отишли људи по позив, а ти си остао код кућу па врши посао. Знате ли ви да се ја будим у пет пред зору да чујем прве вести. И све стравујем да се нешто није ноћу преврнуло мимо мене. А од тад па до вечерас слушам вести ни број се не зна. Гледам и у ова наш телевизор ал’ примећавам да ме ваћари. Ишо сам и код комшију Мирослава редовно да на његов сателит гледам онај њет комент. Сад смо помешали капе баш око политику па сам се устукнуо. Отад чекам да чујем Гргу Златопера редовно. Од ти силни вести не мог честито ни главу да подигнем. Ни дрва не цепкам, немам кад, но пушћам грејалицу док има струја.

Сад сам слушао „Радио слободну Европу“ па док не почне програм исто по српски на Бибиси нешто размишљам. Да сам знао да ће и таја да бидне у Београд могао је мом Драгоју да понесе чисту промену и мало пара да му се нађе. Знање се плаћа.

КЛЕТВА

Ракијо бекријо, распикућо, подмуклашице, дабогда испарила. Заборавили ти Срби рецепт за справљање. Одузела ти се казанска лула. Молили те људи по цели дан да им дођеш, а ти не долазила никада, да знаш. Како те није срам да трујеш људе Борцијо, отпаднику шљиве ранке, нагрдо једна, зозовачо. Како те није срам да се са пијандурама скиташ од кафане до кафане? Спаваш са њима у јендеку, а кући у подруму имаш своје буре па спавај у њему. Ко ти рече да си лековита уста му се осушила. Да, излечила си покојнаг Симу и Радојка и покојну Десу што те је на цевку вукла па јој уши биле дошле ко лопари. Семе ти се затрло, шљива ти се дабогда осушила.

РЕКОРД ВЕЛИКОГ СЕЛА

– Ето, снаја Босиљка, она би требало да уђе у Гинисову књигу рекорда.

– Не знам шта имаш на уму, али ја ти код ње не видим ништа тако сензационално.

– Не видиш, а три њена детета имају четири оца.

– Шта причаш, какви очеви? Па њој је Бранко засад први и једини муж, а осим тога, колико је мени познато Босиљка није ни једно од мајке довела.

– Није.

– Сво троје деце изродило се у њиховом браку?

– Да!

– Па како онда Босиљкина три детета имају четири оца?

– Лепо, Бранко није отац ни једном од њих.

РИБОЛОВАЦ

Кренем на Мораву још увече. Понесем два чекрка, варалицу, глисте, црвиће, пурак, леба, мередов и два ладна пива. Дреждао сам тако целу ноћ, изедоше комарци и бога у мени, још се дрпам на поједина места.

Риба не мрда, резумеш, ни репом. Цео ноћ уватим само два рипчета, два пивољка, прцвољка, два курцаћа ко две сараге. Пред зору ми сину, надође ми из дупета у главу. Саберем онај прибор у ранац па трк, па пожурим, оставио сам синоћ на једном месту оволику рибу без мамац.

Стигнем до њена врата и послушнем, под гаранцију има неки код њу унутра. Чукнем у прозор ал' не отвара, кучка. Закључим да је већ касно, одавно је она прогутала блинкер, а ја сом сецам оволики прибор низ целу Мораву. А тип изгледа забацио још синоћ у најдубљи вир, па бућка ли бућка.

ОРАЈ

СТАНОЈКА: (бије се у груди) Куку мени!

БОЖИДАР: Шта је жено, шта кукаш?

СТАНОЈКА: Куку, куку мени, сињој кука-
вици.

БОЖИДАР: (раздере се) Причај, бре?

СТАНОЈКА: Радиша?

БОЖИДАР: Шта, Радиша?

СТАНОЈКА: Наш Радиша, куку мени!

БОЖИДАР: Где је жено?

СТАНОЈКА: На орају.

БОЖИДАР: Ти, бога му, је л' виси?

СТАНОЈКА: Јок, још горе од тога.

БОЖИДАР: Дај, причај, шта је било?

СТАНОЈКА: Попео ти се син на орај, горе
на лазу.

БОЖИДАР: (са олакшањем) Ух, па нека га.
Како се попео тако ће и да сиђе.

СТАНОЈКА: Па у томе је и проблем, што
неће да сиђе.

БОЖИДАР: Боже жено, што си ти нека пали-
ватра. А кад се попео?

СТАНОЈКА: Још јутрос кад је отерао говеда
на испашу. Гојко ми дојавио. У једну сам душу
отрчала да извидим.

БОЖИДАР: И?

СТАНОЈКА: Тачно, попео се човек горе седи и ћути. Добро Божидаре, јеси ли ти домаћин на ову кућу?

БОЖИДАР: Јесам жено.

СТАНОЈКА: Па јел' ти знаш да си ноћас остао без снајке?

БОЖИДАР: Како, да се и она није попела гдегод?

СТАНОЈКА: Није се попела, него је сишла. Сишла је јутрос код мајке у Доње село. И то како је рекла, дефинитивно, заувек. А мене је тако наранила да сам још сита.

БОЖИДАР: Ма, немој?

СТАНОЈКА: И сад ти наш син у знак протеста штрајкује на орају.

БОЖИДАР: Иди ти жено и дотерај краве са лаза. Подне, а оне не напојене.

СТАНОЈКА: А он. Шта ћу са њим јединцем мајкиним?

БОЖИДАР: Зовни га да сиђе, да се село не сеири.

СТАНОЈКА: А ако неће?

БОЖИДАР: Остави га. Кад ожедни и огладни, сам ће да дође код куће.

СТАНОЈКА: Немој тако, Божидаре.

БОЖИДАР: Него како?

СТАНОЈКА: Да отиднемо заједно, па заједно смо га и створили, да га умолимо, ако 'оће да сиђе.

БОЖИДАР: (размишља) Добро де, да пођемо.

(Станојка и Божидар приближавају се пољу.
Краве ричу.)

СТАНОЈКА: Ено га, јадној мени, дете нам
још чучи на дрвету.

БОЖИДАР: (виче) Радиша, о Радиша!

СТАНОЈКА: (виче и она) Синеее.... Радиша,
је л' нас чујеш?

БОЖИДАР: Сад ћу да му покажем. Радиша!
(мало тише) Море Станојка, 'оћу да се попнем
горе, уши ћу да му ишчупам.

СТАНОЈКА: Радиша!

БОЖИДАР: (сасвим се приближио дрвету)
Држи ми опанке, сад ћу ја.

РАДИША: (са дрвета) Оцо, не прилази.

СТАНОЈКА: Стани Божидаре, чуо те је.

БОЖИДАР: Ма, ћу да ти покажем ја твог
бога!

РАДИША: Стани оцо!

СТАНОЈКА: А, што пиле моје не сиђеш
доле?

РАДИША: Приђе ли неко орају и покуша да
се успење, рипам доле на главу.

СТАНОЈКА: Ију мени. Божидаре, не при-
лази ближе.

БОЖИДАР: Еве, нећу. Него, сине Радиша, ја
мислим, ако је наша снајка, а твоја жена Анге-
лина уватила шашаву, то не значи да ми сада
треба сви да се побијемо због тог.

СТАНОЈКА: Нек је отишла, и пре је треба-
ло. На први вашар 'оћемо ја и таја ти да ти

нађемо другу, и млађу и лепшу од Ангелину. Ајде сад, жив ми био, силази доле, стоку да отерамо.

РАДИША: Не прилази, како сам рекао. Од овог тренутка не разговарам више ни с ким.

БОЖИДАР: Како оћеш. Станојка, одвезуј те краве!

БОЖИДАР: Радивоје, брате?

РАДИВОЈЕ: Ја, Божидаре?

БОЖИДАР: Јеси л' чуо за ово што ме заде-сило?

РАДИВОЈЕ: А ко није чуо?

БОЖИДАР: Да ми помогнеш, леба ти.

РАДИВОЈЕ: Кажи, шта треба да радим?

БОЖИДАР: Па је л' знаш зашто он већ дру-ги дан седи горе на орају?

РАДИВОЈЕ: Ваљда због њу.

БОЖИДАР: Јес', због Ангелину, па сам као мислио...

РАДИВОЈЕ: Да ја отиднем по њу и пробам да је врнем?

БОЖИДАР: Па, ти си провадацисао, кад смо је први пут доводили.

РАДИВОЈЕ: (отеже) Па, овај, како да кажем...

БОЖИДАР: Само иди и доведи је, не питам пошто кошта. Је л' прошли пут било све у реду око исплате?

РАДИВОЈЕ: Па, било је.

БОЖИДАР: Доведи је што пре, да ми се дете од умора не стрекне доле.

РАДИВОЈЕ: Да покушам, само ништа ти не гарантујем. Ја сам му је довео, па је требао да је чува.

БОЖИДАР: Пожури леба ти, да га смандрљамо доле, па ћу после да видим шта ћу и како ћу.

СТАНОЈКА: Божидаре, дај ту плљоску.

БОЖИДАР: Жено, не носи му ракију.

СТАНОЈКА: Ја, јадна, све чиним да дете повратим код куће, а ти ништа.

БОЖИДАР: Опа бато, види, види печена кокошка.

СТАНОЈКА: Јесте, носим му и печену кокошку, зелену салату и русни колачи. Имаш ли шта против?

БОЖИДАР: Море, ја ти опет велим, да сачекамо мало. Радивоје само што се није поврнуо из Доњег села. Рачунам 'оће да заврши пос'о с Ангелину. А, ако му ти све то однесеш под орај има да се накрка и напије, па неће да сиђе с ораја до Мале Госпојине.

СТАНОЈКА: Ево га, Радивоје.

БОЖИДАР: Изгледа иде сам.

СТАНОЈКА: Сам, јадна сам ти и кукавна.

БОЖИДАР: Како стоје ствари, Радивоје?

РАДИВОЈЕ: Нема шта да се прича.

СТАНОЈКА: А некте успаљуша да пође?

БОЖИДАР: Не вређај је Станојка. Она је због твоје увреде и уватила пут.

РАДИВОЈЕ: Није побегла из тог разлога. Има ту нешто друго.

БОЖИДАР: Причај.

РАДИВОЈЕ: Није тела да каже конкретно, тек пуца на Радишу.

СТАНОЈКА: На нашу узданицу.

БОЖИДАР: Ене де, жено, олади мало.

РАДИВОЈЕ: Да ви кажем, да је поручила, да Радиша мож' и да се попне на високи напон, јер је способан и за толико, и да се она овамо не врће жива. И још рече...

БОЖИДАР: Шта рече?

РАДИВОЈЕ: Да Радишу водите код доктора, јер није сам.

СТАНОЈКА: Како није сам, а јединац нам је?

РАДИВОЈЕ: Сам' је тако рекла, и одма се затворила у собу.

БОЖИДАР: Бога му, шта ћемо сад?

СТАНОЈКА: Да му ја однесем леба?

РАДИВОЈЕ: (оклева) Него...

БОЖИДАР: Кажи Радивоје?

РАДИВОЈЕ: ...рече ми мој Зоран...

БОЖИДАР: Шта, леба ти?

РАДИВОЈЕ: Гледао мој Зоран пре неку годину на телевизор филм о неком Талијану који се исто тако попео на дрво, па цело време викао да 'оће женско.

БОЖИДАР: Па ово је исти случај. И овај наш од синоћ дозивље Ангелину.

РАДИВОЈЕ: Вели мој Зоран да биле муке и с њим у тај филм. Он ти је са тог дрвета све около гађао камењем.

СТАНОЈКА: Лепо моје, нас Радиша сажалјева, само не гађа орасима.

БОЖИДАР: Станојка, не прекидај човека.

РАДИВОЈЕ: Све су испробали и ништа. На крају се досетили. Довели му под дрво световно лице, опатицу, те му она ваљда нешто побожно ил' рекла ил' пребајала, тек он после сишао.

БОЖИДАР: То!

СТАНОЈКА: Шта је Божидаре?

БОЖИДАР: Фала ти Радивоје, отворио си ми очи.

СТАНОЈКА: Де да му нађемо сад па то?

БОЖИДАР: Не мог' да му нађем баш опатицу, ал' знам ко има дослух са свевишњим. Фала ти много.

(Божидар и поп приближавају се њиви на лазу.)

БОЖИДАР: Ево оче Ираклије, то је ту.

ИРАКЛИЈЕ: О свевишњи. Он стварно чучи на орају.

БОЖИДАР: (раздере се) Радиша, о Радиша! Ево, ми смо дошли. Сад ће отац Ираклије да ти прочита молитву, па ће да ти буде боље да сиђеш доле.

ИРАКЛИЈЕ: А, чекај, чекај мало, да читам? Не мож' то тек тако, да му читам. Прво, ово

није световно место, а друго, ко ће труд да ми плати?

БОЖИДАР: Не зановетај попе. Читао си ти и освештавао и кафиће и кафане, и да ти не набрајам све, а то друго одма ћу да ти регулишем. Кол'ко?

ИРАКЛИЈЕ: Иљадарка.

БОЖИДАР: Држ' и почни да читаш.

ИРАКЛИЈЕ: Шта да му читам?

БОЖИДАР: Па јеси ли понео молитвеник?

ИРАКЛИЈЕ: Јесам.

БОЖИДАР: Па читај му неку молитву оче.

ИРАКЛИЈЕ: Не могу. Све сам листове преврнуо, али ни једна молитва није примерена овом случају.

БОЖИДАР: Па, мора да има нека бар приближно.

ИРАКЛИЈЕ: Има, на пример да је, не дај боже умро, или да је нестао начисто на пример, овако нема.

БОЖИДАР: Платио сам оче.

ИРАКЛИЈЕ: Можда ова?

БОЖИДАР: Која?

ИРАКЛИЈЕ: Па, за спас душе његове.

БОЖИДАР: Па јел' има нека директ богу да се помолимо, па да му он нареди да сиђе доле?

ИРАКЛИЈЕ: Има, ти си наш господ бог.

БОЖИДАР: Е, ту.

ИРАКЛИЈЕ: (почиње да пева) Господи помилуј... да сја име твоје да будет воља твоја. Услиши молбу ововјерскога мученика... (застане). Како се зове онај горе?

БОЖИДАР: Радиша.

ИРАКЛИЈЕ: Услишит молбу мученика Радишу и врати га мајци својој и оцу Својему.

РАДИША: (са дрвета) Хоћу Ангелину!

БОЖИДАР: Ту оче, ту. Видиш, да већ реагује.

ИРАКЛИЈЕ: (пева) Чувство наше и човек наш, нека су ти понизни...

(народ почиње да се скупља са свих страна)

РАДИША: Доста, попе. Доста, силазим, да ме не бламирате више (силази са дрвета).

ИРАКЛИЈЕ: (затвара молитвеник, скида епитрахиљ и пружа руку) А хиљадарка?

БОЖИДАР: Дао сам ти оче, поштено.

ИРАКЛИЈЕ: Још једна. Треба и богу да се плати за труд.

СЕОСКИ ТУРИЗАМ

(Кафана у Великом селу, Газда Цојле брише прашину лупајући пешкиром преко стола. У кафану улази гост).

ЕНГЛЕЗ: Гуд монинг!

ЦОЈЛЕ: А?

ЕНГЛЕЗ: Гуд монинг, добри јутар.

ЦОЈЛЕ: Француз ли си?

ЕНГЛЕЗ: Инглиш.

ЦОЈЛЕ: Одма сам те позно, на прву. Видим да се правиш Енгелез. (Покаже му руком): Ту седи!

ЕНГЛЕЗ: (седа) Мистер конобар, ај хангри, мени бити гладан. Ви имати мени?

ЦОЈЛЕ: Који хангар, ово је бре најбоља кафана у село. Ја теби ништа. Оћеш ли ти да је'ш ил' пијеш неки мој, и не сметај, ви'ш да имам пос'о.

ЕНГЛЕЗ: Јес.

ЦОЈЛЕ: Тако бре кажи да те разумем, а шта ће да пијеш?

ЕНГЛЕЗ: Виски.

ЦОЈЛЕ: Може, може, одма буде... само нема виски знаш, има вињаче, има брља домаћа, има комовица за главу. Ово је виноградарски крај.

ЕНГЛЕЗ: Јес хамбургер.

ЦОЈЛЕ: Опет ти, није ти ово братац Хамбург, ово је Велико село. Хамбург је у Швапску. Да питам на информације кад имаш аутобус за там?

ЕНГЛЕЗ: Јес.

ЦОЈЛЕ: То брате, прво да јеш. Па ја на ту столицу што је ти сад заузимаш плаћам порез к'о Грчка. Ако ми долазе гости ки ти има на њу да зарадим ки пчела на брус. Боље је било док несмо имали овај сеоски туризам.

ЕНГЛЕЗ: Ја, једе.

ЦОЈЛЕ: Сад ће теби Цојле да донесе специјалитет куће.

ЕНГЛЕЗ: Специјалитет, О.К.

ЦОЈЛЕ: Имамо два специјалитета, куј да донесем?

ЕНГЛЕЗ: А, ту специјалитет?

ЦОЈЛЕ: (љутито) Шта си бре запо, ја знам енгалески, па ту ћу и да ти донесем. Као предјело добијеш ладну сланиницу, а специјалитет куће је мас' на леба са алевом паприком.

ЕНГЛЕЗ: Јес, алева.

ЦОЈЛЕ: (Одлази и убрзо се враћа са послужавником на коме је парче хлеба као сендвич и чаша): На, изволи бре.

ЕНГЛЕЗ: (почиње да једе, загрдне и у трку излази).

ЦОЈЛЕ: Сад ти аутобус за там и не треба. Од ову алеву паприку има да трчиш до Лондон.

ИЗ ВЕЛИКОГ СЕЛА

ВО СЕ ВЕЗУЈЕ ЗА РОГОВЕ, А ЧОВЕК КОД
МАТИЧАРА.

ЗРНО ПО ЗРНО ПОГАЧА – КАМЕН ПО КАМЕН,
ОДЕ ЛЕВИ БУБРЕГ.

ПАС КОЈИ ЛАЈЕ НЕ УЈЕДА, АЛИ ОСТАВЉА
БУВЕ.

НАХРАНИТЕ ПРВО ВЕЗАНОГ ПСА, ПУШТЕНИ
ЋЕ ДА СЕ СНАЂУ.

ПАС НИЈЕ ЈЕДИНИ ЧОВЕКОВ ПРИЈАТЕЉ КОЈИ
МОЖЕ ДА УЈЕДЕ.

ДРЖИ БУРЕ ВОДУ, ЈЕР СМО ВИНОГРАДЕ
ИСКРЧИЛИ.

НЕКАД СМО МЛАТИЛИ ПРАЗНУ СЛАМУ, А
САД РОДИТЕЉЕ.

ДОК МИ ЖЕНА ДИЖЕ ПРИТИСАК, ТАШТА
ПУШТА ПИЈАВИЦЕ.

БИЛА ЈЕ ТО РОВОВСКА БОРБА, АЛИ СМО
КРОМПИР ИПАК НА ВРЕМЕ УТРАПИЛИ.

КО ДУБОКО БРАЗДИ ЊИВУ, МОРАЋЕ ДУБОКО
И ДА ЈЕ ОРЕ.

ЗАТВОРИТЕ УСТА, МУВЕ СУ СЕ НАМНОЖИЛЕ.
ПИЈЕМ КУПИНОВО ВИНО, ПОПРАВЉАМ СЛИ-
КУ О СЕБИ.

ЧИМ ЈЕ ПШЕНИЦА ОВОЛИКО РОДИЛА, ПОЧЕ-
ЛИ СМО ДА СЕ СМЕЈЕМО.

У ПОЗНУ ЈЕСЕН (по Војиславу Илићу)

Чуј, како јауче српски сељак кроз пуста поља,
остао јадан сам са бабом и са хиљаду невоља.
Власт му густе слојеве магле опет у влажни
ваља до,
а сељак, ко сваки сељак, и овог пута испада во.
Фрктао би сада коњиц, ал' га за порезу продао
море,
од нафте ни трага, само промрзли зељови реже,
са чим ће сада јадник да оре,
једино решење себе и бабу да преже.
Самодоприноси, социјално, таксе, намети
разни,
притисло одсвуд старачка плећа, а амбари
празни.
Поврх свега српског ће сељака,
због давања гласа безбожницима и Бог да
казни.

ВИНСКА ПЕСМА

На трonoшцима климавим,
скоро подне биће,
седимо Тоза и ја
и код Даче густирамо пиће.

Е баш нисмо имали мере,
преврнусмо и камен од туршије
ако Милка то случајно види,
'оће Дачу да пребије.

Дача је онда скокнуо до смочнице,
смотао сланине, меса, пуне чиније,
омастисмо грла, па удри винце,
а вино, млеко му равно није.

Пило се за Цвете Троице,
па за путника и грешног орача,
видим Тоза се мушки држи,
ал' попуштамо ја и Дача.

Бачва повелика, богами,
у њу вина петнаест товара,
ма и не рачунам више добро,
вино к'о маљ у главу удара.

Тај рајски цијук шајтова,
чега се сећам, задње је било,
падосмо за слободу, рикну и Тоза,
поби нас танана винова лоза.

ТАПИЈА

Млађи син се бечи вазда,
и старији би да буде газда.

Зажелели да промене
чињенично стање,
обојица оцу ишту
тапију на сво имање.

И отац се важан прави
да му деца буду газде,
поклони им са алалом
све до задње, црне бразде.

Због изласка у кафиће
и формуле један
синови се распавају
по васцели дан.

Њиве се у парлог дале,
од усева коров стаса,
види отац лоше иде,
имовини нема спаса.

Шта ће, куд ће, од срамоте,
сам мотику опет носи,
поста слуга својој деци,
да се све поноси.

БРАТСТВО ЗА БРАТСТВО,
СИРА ЗА ТЕТКУ

Посећуј родбину,
поштуј претке,
ал' воли само
брата од тетке.

Лаком браца на пару,
наговориће твоју тетку,
а његову стару, да те на пола,
одере као вола.

Очева сестра
ако само оком трепне
може пола дедовине
да ти цепне.

Не наседај никад
на фамилијарне сплетке,
зато само воли и титрај
брату од тетке.

ПРВИ СНЕГ

Ледени ветар чисти дворишта наша,
и скупља опало лишће,
ко новодоведена снаша.
Неко је очерупао гуску,
паперје лети на све стране.
Ма, какви једна,
као да су све гуске у селу
очерупане.
А, можда је нека цура
истресла јастук кроз прозор,
а јастучница била бушна.
Свуда се разлеже птичја граја,
дани као младост кратки,
доручак се са вечером спаја.

КОСЦИ

Понедељак рано
косили смо сено,
коси тата, косим ја,
знојимо се обадва.

У уторак рано
пластили смо сено,
пласти тата, пластим ја,
биће млека и сира.

А у среду рано
продали смо сено,
продо тата, продо ја,
дужни порез обадва.

ЉУБАВ

Срце изабрало
баш Тасину Мицу,
ал' ме та не ферма
ко квочка узицу.

Моја драга Мица
све до зоре ране,
кад устане, љубавне,
сам' чита романе.

Решим да прекратим
те момачке бриге,
па да и ја са Мицом
читам исте књиге.

Куцнем на улазу,
али у сред дана
врата библиотеке
стоје закључана.

Кренем у кафану,
заборавим штиво,
сад уместо Мице
друштво ми је пиво.

ЈАБУКО, РАНО МОЈА

У јабуке да се разуме,
може свако,
али, да им знаде име,
није лако.

Имена им разна има,
светска; цејмс грив, прима,
а негују се и она стара,
к'о на пример, колачара.

Па још ђуле, јонатанке,
империјал и будимке,
виста бела, те мелрозе,
а у зрењу све предњаче
врло ране петроваче.

Много волим делишесе,
шуматовку и свадбару,
грени смит и ајдаред,
ал' највише пар кожара
с петељкама пошлим напред.

СУША

Јесен стиже
испред хладне зиме,
ја би' да се женим
али немам с киме.

Кад одрасту, цуре,
у Крушевац оду,
пресушише села с женске
к'о бунари летос с воду.

ПАРИТЕТИ

Ој, сељаци све Србије,
нађоше нам опет меру,
ни сад није другачије,
ми сејемо, они беру.

Кило златног зрна
ни гроша не вреди
будућност вам већма црна
опет смо у беди.

За литар бензина
оде врећа из амбара,
мучениче, ој, тежаку,
баш си крава музара.

ЦРНО ОКО

КАПУТ

Одржан је колегијум радних људи организма, те основне ћелије нашег друштва. Шеф колегијума, господин Мозак представио је дневни ред са само једном тачком: „Тешкоће у раду органа и како их превазићи“. Извештај је поднела госпођа Јетра:

– У нашем колективу недисциплина и нерад узимају маха. На посао скоро сви долазе пијани. На налазу експерата за оздрављење нашег колектива пише дословце, цироза. Уосталом, погледајте како сам и ја због тога пожутела а скратила сам се скоро два прста од муке.

Онда је Шеф лупио о сто и отворио дискусију. За реч се јавио господин Желудац:

– Ја се, у неку руку осећам прозваним од госпође Јетре. Тачно је да се кроз мене у наш колектив уноси све и свашта па и алкохол, али ја ту ништа не могу. Примам део кривице, али су по мени већи кривци Мозак и госпођа Уста. Ја мислим да решење проблема лежи у побољшању квалитета алкохола. За заштиту од отпадних вода имамо урађене две линије, урађене по свим светским и европским стандардима које имају задатак да заштите човекову околину. За

њихово одржавање дајемо подебеле девизе, па нека раде.

На ту упадицу са места је скочио Леви бубрег, јер је друга линија, односно Десни отказао још прошле године:

– Ми смо пројектовани да пречишћавамо 99% воде и само 1% алкохола и осталих отровних материја, а не обрнуто како се ради у нашем колективу. Мом колеги су отказале мембране, а и за мене нема више резервних делова тако да ће наш колектив убрзо и крв да пропиша. Апелујем на набавну службу да на тендеру набавља квалитетне сировине а не само шећеруше и зозоваче, од којих ћемо ускоро да заривамо.

Директор набавке Мали мозак скочио је као опарен:

– Зар ви мислите да ми у набавци не знамо шта радимо. Знате ли ви пошто су виски, цин, вотка? За средства са којима ми располажемо може да се купи само брља.

Дискусија је попримила алармантни ток. Сви су кривицу пребацивали на друге и нико није дао конкретан предлог како да се зауставе негативна кретања у колективу. Усред најжешће дискусије из ћошка се јавио он, орган Боле.

– Педесет и кусур година ја верно служим овом нашем колективу. Јаше ме ко стигне. Сад ме и ови тендери докусурише. Ја морам, као инвалид прве категорије да одем у превремену пензију.

– Устаните господине Ђоле кад дискутујете
– опоменуо га је председавајући.

– Док сам могао да устајем, ја се и нисам
јављао за реч.

Прича се завршила на новом гробљу, пар-
цела осам, иди до краја.

ЦРЊАК

(два средовечна човека седе на клупи у гробљу).

МИЛОЈЕ: Боже, од кад се нисмо видели?

ДРАШКО: Од задње сахране.

МИЛОЈЕ: А ко је вама умро.

ДРАШКО: Супруга, а вама?

МИЛОЈЕ: Ташта.

ДРАШКО: Није ни то лоше.

МИЛОЈЕ: Море, и ми смо остарели.

ДРАШКО: Ја већ не видим ни да читам.

МИЛОЈЕ: Какво читање, сто пута сам сину и снаји рекао да деци купе кликере да ми деца више не узимају око да се играју.

ДРАШКО: Мене ономад оставили самог, и то је могло да ме убије.

МИЛОЈЕ: А мене моји под старе дане уче да пливам.

ДРАШКО: А је л' напредујеш?

МИЛОЈЕ: Како да не, већ успевам да се ослободим камена у Морави. Како сте се слагали са покојном супругом.

ДРАШКО: Добро, кад се попела на столицу лично сам је подигао и помогао јој да веже конопац за лустер.

МИЛОЈЕ: И ја се са мојом лепо слажем, чита ми Ивицу и Марицу и пушта плин, те увек слатко заспим. Задржасмо се, морам да идем, на гробљу смо, па да ти поштено кажем, страх ме по мало.

ДРАШКО: Ајде здраво, и ја сам се бојао док сам био жив.

ПЛАЋАЊЕ ГЛАВОМ

ЗА ПЛАЋАЊЕ ГЛАВОМ У ГОТОВУ, ДЕСЕТ
ПОСТО ПОПУСТА.

ВИШЕ НЕМА МОБЕ. САД ПО СЕЛИМА СМРТ
КОСИ.

ДА ЛИ ЈЕ ДАНТЕ ДОК ЈЕ ПИСАО „БОЖАН-
СТВЕНУ КОМЕДИЈУ“ МИСЛИО НА ОВАЈ НАШ
ПАКАО?

ЖИВОТ НЕ ПИШЕ ОПОМЕНЕ КАО ЕЛЕКТРО-
ДИСТРИБУЦИЈА. ОН ОДМАХ ИСКЉУЧУЈЕ.

ПРЕТИЦАО ЈЕ КОЛИМА НА ПУНУ ЛИНИЈУ ПА
САД ДИШЕ ИСПРЕКИДАНО.

ДАЈТЕ НЕКИ ИНСЕКТИЦИД. ЖЕНА ИМА
БУБИЦЕ.

ПРОФЕСОРИ БИ ЖИВЕЛИ ДУЖЕ, АЛИ СУ ИМ
СКРАЋЕНИ ЧАСОВИ.

УБИЦА ЈЕ УПОТРЕБИО ПРИГУШИВАЧ. НИЈЕ
ЖЕЛЕО ДА УПЛАШИ ЖРТВУ.

ПРЕГЛЕДОМ ЊЕГОВЕ ГЛАВЕ НИШТА НИЈЕ
ПРОНАЂЕНО.

ДА НИЈЕ АЛ-КАИДЕ АВИОНИ БИ НЕБО ПО-
МРЕЖИЛИ.

ЕТНИЧКО ЧИШЋЕЊЕ ЈЕ СЛИЧНО ХЕМИЈСКОМ.
ОД ЧОВЕКА НИ МРЉА НЕ ОСТАНЕ.

СКЛОНИТЕ ПРАЗНУ ВИЉУШКУ. БОДЕ НАМ ОЧИ.
КАКВА ПАНЦИР КОШУЉА КАД НАМА СВИРНЕ
КРОЗ ГЛАВУ.

ДРЖИМО ИХ ЗА РЕЧ И НЕ СМЕМО ДА ПУСТИМО.
ПЕТ ДО ДВАНАЕСТ И МИНУТ ЋУТАЊА КАО ДА
СУ СКИНУТИ СА НАШЕГ САТА.

КАД ВЕШТИЦЕ ЈАШУ, МЕТЛА СЛАБО ЧИСТИ.
СЛЕДИЛИ СМО СВЕТЛЕ ПРИМЕРЕ. ЗАТО СМО
ОБОРИЛИ СЕМАФОР.

ИЗГЛЕДА ДА ЖРТВЕ НИСУ ТАЧНО ПРЕБРОЈАНЕ.
МЕНЕ СУ ЗАБОРАВИЛИ.

ВОЗИМ КОЛА НА БЕНЗИН И ПЛИН, ПА ШТА
УПАЛИ.

И СА ОЛОВКОМ У БОЈИ ЦРНО НАМ СЕ ПИШЕ.
РИБУ ЛОВИМО ТАКО ШТО У ВИР ПУШТАМО
СТРУЈУ. ПА КО СЕ УХВАТИ.

СКОЧИО НАМ ЈЕ СТАНДАРД. СА ТРЕЋЕГ СПРАТА.
ДА БИ МУ УЗЕЛИ ВОЛАН ИЗ РУКЕ МОРАЛИ СУ
ДА СЕКУ КОЛА.

БИЛО ЈЕ ПОВУЦИ – ПОТЕГНИ, И ПУКЛИ СМО.

КОМЕ ЗАКОН ЛЕЖИ У ТОПУЗУ

Спава Влада,
сељак на одмору.
Ову земљу
шкорпиони „ору“.

Коме закон
у топузу лежи,
томе тело
водоравно тежи.

Пред судбином
метак душу јури.
Жесток момак
вечној кући жури.

На хеклеру
ђаво чучи,
читуљу му
препоручи.

У крвавом
пиру новца,
обично си
мртва овца.

Па се себи
блесавоме дивим.
Баш сам наш'о
где мирно да живим.

УКРАТКО

Ни сви прсти на руци
нису били једнаки,
бар, док човек није
измислио – циркулар.

ПРОВОД

У кафићима провод
испадне без везе:
Гости желе пицу, коктел,
а добију бомбу да замезе

ПРСКАЈИЦЕ

МОРЕ

Нацепкао сам чекове, ставио пртљажник на кола, а на њега спаковао кофере. Кренули смо по дану да нас комшије виде како идемо на море.

Кад смо стигли, сместише нас у домаћу радиност како је и писало у уговору. Од силног умора одмах легнемо да се одморимо. Таман ме хвата први сан, кад чујем преко мекеће коза. Помислим, сигурно је газдарица музе. Нас су измузли још овамо у тирист – бироу.

Ујутру устанем прво ја, па жена и ташта и онда син Борко. Натоварим на леђа два сунцобрана, душек, кревет за жену, столицу за ташту, жена узме фротире, ташта термос са водом, а синче татино гускицу за пливање. Заузмемо положај на плажи, ја се покријем новинама да не изгорим, кад дотрча Борко плачући:

– Тата, татице, ја не смем у воду, реко ми онај тамо дечак да ће да ме поједе ајкула.

Како он то рече моја жена врисну и промолли главу испод сунцобрана:

– Ма шта си зинуо у те гологузе. Видиш да ће дете да ми страда.

– Море какви страдање, ја живим са тобом

и твојом мамом толике године па ме још ништа не поједе, осим што по мало каткад трзам левим раменом.

Утом једна згодна плавуша устаде са лежаљке, забаци косу позади и клизну у воду баш преда мном.

– Дај, сине, тати рукицу, тебе ће тата да поведе у воду и брани од тих рибетина.

– Ма каква вода, не до лази у обзир – опет ће жена – прво леђа да ми намажеш.

Док сам то обавио она плавуша отплива далеко на пучину. Мене мину жеља за водом. Хтедох да се вритим под новине, рачунам олуја је прошла, кад ташта скиде оба влажна пешкира са главе па ми вели дискретно, ни пола је плаже није чуло:

– То, зете, што те ништа још није појело, то ћемо код наше куће да рашчистимо, ово је неутрални терен.

Тако ми је прошао први дан на плажи. Срећа моја што ће ово драње коже да траје само десет дана па се надам да ће нова да ми израсте до новог годишњег одмора.

СТАНОДАВАЊЕ

– Знаш ли да данас на колегијуму распра-
вљају о изградњи још десет нових станова за
потребе наших радника?

– Знам. А знам и то да оних пет што смо
изградили још за бомбардовање још нису усе-
љени. Паре за њих једва су скрпљене, а сад још
увек зврје празни.

– Директор, пардон, комисија за стамбена
питања је трипут вршила расподелу тих стано-
ва, а што у нашем колективу има букача и
незадовољника шта се ту може? Три пута је
оспорена одлука директора, извини, комисије,
па то је нечувено! Ја бих њима сву станарину
за протекле године са утрошеним грејањем и
електричном енергијом ставио на терет, па то
не може наш колектив више да плаћа. Како их
није жао, пола фамилије од претходног дирек-
тора такорећи остало на улици. Колектив нам
се поделио у три табора.

– Која су ти то три табора?

– Па, једни су уз комисију и садашњег дире-
ктора, други уз бившег, а они трећи су против
свих.

– Ове прве знам, знам и ове друге, а који су
ти сад па ти трећи?

– Е видиш, њима одговара да се ти наши станови никад и ником не доделе. То је извесна наша господа који се искраду из колектива и оду шатро нешто службено да заврше за колектив у граду. Увуку се у сред бела дана у те наше загрејане станове, све једно мушко и једно женско и обрну кључ изнутра. Ја им додуше нисам светлео, али упућени кажу да се они тамо раскомоте и играју стони тенис и џепни билијар а кад заврше истуширају се у загрејаном купатилу па кад пред крај радног времена дођу опет на своје радно место својски приону на посао.

ЗАПИС У ПРОЛАЗУ

Еј, момак, куд си навро? Шта, ти си новинар, одбиј море, новинари овде не пролазе. Одбиј од портирнице кад кажем. Такви као што си ти су и довели наш комбинат довде. Долазили из радио и телевизије, снимали, јели и пили фрај, па кад нас после оплели, испадосмо гори од најгори. Шта ти има да пишеш за бившег директора? То је био прави човек, ја се ни на овог не жалим не дај боже, али Прабабић је имао шлифа, разумеш? Тај је држао ред и дисциплину. На посао је долазио рано ујутру око десет сати. Довезе га шофер Жика, ја изађем пред портирницу, ето ту где ти стојиш, затегнем опасач, салутирам:

– Добро јутро друже директоре! – он отпоздрави, застане па ме очински упита шта има новог, и све тако.

Оде ти он на службени пут у иностранство, десет, петнаест дана, мастиљаре се распојасају, знаш оно кад мачке нису ту мишеви коло воде, па се ништа не ради. Кад се врати сви шуш, ја изађем, отворим врата од „Мерцедеса“, он се маши спрам џепа, па ако нема шта друго, да ми своје отворено пакло дувана, зна да ја много

волим стране цигаре. Причало се да тамо са ти странци дели паре, ал' лажу, среће ми.

Служим ја тако у другу смену па погледам спрам његовог прозора, унутра гори светло. Он се налактио на астал, турио руке на чело па размишља, све за добробит колектива. Тако остане до дубоко у ноћ. Онда дође шофер па га одвезе кући. То што се шушкало за њега и ону секретарицу Лилу, ону намигушу, да ме извинеш, нисам им светлео, али лично верујем да није ништа било, јер би ја то знао. Ја такво искуство имам у опажању да птица не мож' да прелети преко круга непримећено а да ја то не евидентирам а камоли толики швалерај. Па то човече нема везе са животом.

Овај нови је сушта супротност њему. Ко да је завезана врећа. Долази јутру на посао у седам и то пешице. Ако назове добро јутро назове, ако не, никоме ништа. Кад дођу три сата подбије ташну под мишку па кући. Нит' где иде на пут нит' нам ко долази, ко да смо оболели од жутицу, сачувај ме боже.

Ма шта то ја теби причам, немој ђаво да те носи да то негде напишеш у неке новине слушајно. Три ђака имам а жена ми парализована, без леба децу да оставим.

Сад одбиј од портирнице, лепо сам ти рекао.

ВЕЗА

ГАВРА: (телефоном) Ало, ало, је л' то предузеће „Коска импорт“?

ЈЕЛЕНА: Да, изволите.

ГАВРА: Овде представник предузеће за прављење вештачких помагала. Спојите ме са вашим директором.

ЈЕЛЕНА: Слушајте ви представниче, нисам вам ја матичар па да спајам, ја сам секретарица.

ГАВРА: Схватите, хитно ми је.

ЈЕЛЕНА: Од тог спајања нема ништа.

ГАВРА: Па ја нисам ни рекао да ви имате нешто са тим. Је бих желео да га чујем.

ЈЕЛЕНА: Јао безобразник један, а на шта ви то алудирате? Ја са њиме немам ништа.

ГАВРА: Мени само веза треба и ништа више.

ЈЕЛЕНА: Веза? Свима вама требају само везе и везице.

ГАВРА: Слушајте ви секретарице, не дозвољавам да се са мношћом тако шегачите. Назвао сам ваш број и захтевам да ме хитно пребаците на директора.

ЈЕЛЕНА: Пребацићете се ви друже сами на директора.

ГАВРА: Фала богу што смо се најзад разумели. Можете ли сад да ми дате телефонску везу са вашим директором?

ЈЕЛЕНА: Жао ми је, не могу.

ГАВРА: Боже, а шта је сада проблем?

ЈЕЛЕНА: Наш директор је у затвору а њему тамо још нису увели телефон.

ПРИГОВОР

Комисији за израду мерила расподеле личнога дохотка желим да се жалим на следеће:

Редни број 45 шеф послова је мало или погрешно вредновано и оцењено. Ако се погледа то место са организацијом рада и описом послова оно мора бити вредновано доста више него што је дато у предлогу. Ако се гледа као човек онда је ситуација још гора и ту треба отворити читав процес ако сам ја у питању на то радно место убудуће. Не знам да ли је то комисија случајно пропустила или гледала кроз човека па је то радно место вредновала тако или је случајно или намерно гледано кроз човека радно место самостални референт набавке вредновала више. Предлажем да се радно место шефа послова вреднује много више па би оно било тек онда вредновано као најмање плаћено место између сви шефови у нашу радну организацију.

Ако се погледају достављени правилници на јавну дискусију треба имати на уму да је комисија уложила доста велики труд и треба јој на томе одати признање јер је ово ипак корак напред у односу на досадашње стање,

када је у питању извршавање послова, када је у питању квалитет и однос према раду. Јасно је да сви не могу бити задовољни, јасно је да остале организације имају доста лошије и мање личне дохотке али ако гледамо међу нама онда се неке ствари сукобљавају.

О себи желим да кажем после оваквог датог и извршеног вредновања полазних основа полова шефа следеће:

Осећам се као ислужени... и да више не треба бити искрен и отворен према мени као раднику који је дошао у ову радну организацију у њеним најтежим данима и који је радио и дању и ноћу, суботом и недељом, пре и после подне, плус за државни празници, који се растргавао сам са својом снагом и истеривао исто преко других, да би се што више урадило. Нисам уцењивач нити сам желео да потежем своју прошлост, за то је радни стаж али ми је много тешко пало као човеку што је се комисија овако понела према овом радном месту јер је она морала да гледа ко сада ради те послове и ко ће убудуће радити.

Сад сам сватио да се човек не мора више борити за рад и резултате рада, поготово што сам био спреман и да погинем да би се послови завршавали а познат је био и став и однос руководиоца у сектору према мени: остављен сам па док могу а онда у шкарт.

Захваљујем вам се на пажњи и поздрављам.

РАДНО ВРЕМЕ

ВОЗАЧ: Добар дан!

СЕКРЕТАРИЦА: Добар дан!

ВОЗАЧ: Је л' ово предузеће „Трговина“?

СЕКРЕТАРИЦА: Јесте, шта сте хтели?

ВОЗАЧ: Ја сам возач транспорта, довезао сам робу за вас па ми треба магационер да је прими.

СЕКРЕТАРИЦА: Мораћете мало да попритечете.

ВОЗАЧ: А што?

СЕКРЕТАРИЦА: Знате, магационер ја тренутно код „Деветке“ на топли оброк и врућу. Сад ће он за који час.

ВОЗАЧ: Добро, дајте ми онда шефа.

СЕКРЕТАРИЦА: Шеф је тркнуо до „Европе“ на кафицу.

ВОЗАЧ: У радно време?

СЕКРЕТАРИЦА: Шта фали што је радно време, па зар он да не пије кафу?

ВОЗАЧ: (изнервиран) Каква сте ви то фирма, где вам је директор, хоћу код директора да му све испричам.

СЕКРЕТАРИЦА: Изволите само, директор је преко код „Рубина“. Лако ћете га тамо наћи, његов сто је обично одмах до шанка.

ПОВРАТАК ДОПИСАНИХ

Прле и Тихи, били су мрки, док је полиција у комби товарила одузету им нафту и бензин.

– Тихи! Па они узеше скоро триста литара, човече!

– Ћути Прле и не галами. Могло је и горе да буде. Да су наишли само који сат пре, могли су и тону да нам дигну.

Срећа што је Марија искусна илегалка, и што је боксеви цигарета оставила у гепек мало даље паркираног јој аутомобила, иначе би је финанси растурили. Овако, остала је само без десетак кутија, и то оних најјефтинијих цигарета.

Кад су се сво троје вратили у стан затекли су Јоцу како седи за столом и зури у једну тачку. Тихи је први схватио:

– Бата Јоцо, ниси ваљда...

– Осамсто марона, да им осамсто мајки. Ајде што узеше, узеше, па ме још овако маторог водише у станицу. Па ће да бију, људи.

– Што се ниси пазио матори? – умешао се Прле, тек да нешто каже. – Па они нас ојадили.

– Е, јеби га, нису ваљда и вас? Ви мени ту, што се ниси Јоцо пазио, па требао си... а вас

почистили. Ја се понадао да ви бар мало извучете штету.

– Од штете вајде нема – умешала се и Марија у разговор. – Јесу бата Јоцо, и њима узели бензина и мени цигарете. Ово више не може да се издржи. Ми смо излазили на крај, за ових десетак година, са свакојакима, али ово је превршило сваку меру.

– Ја мислим да окренемо лист и најзад почнемо поштено да зарађујемо свој хлеб. Не звао се ја Прле, ако убудуће не радимо тако. Само поштено и по закону.

Поред свих мука Јоца се насмејао:

– Леба ти, шта ли си сад смислио са том твојом лудом главом? Ти и поштење.

Прле је заћутао и само загонетно почео да се смешка. Тек на наваљивање свих открио им је план о будућем поштеном раду:

– Па, ето, нека од сад уместо мене бензин и нафту продаје Марија, а Тихи мотри и помаже јој, ја преузимам посао око девиза, а ти бата Јоцо на столицу па цигарете под тезгу.

ПРАЗНИК

Празник је за мене прошао боље него што сам се надао. Са једне стране, лепшем полу сам честитао празник осми март, а са друге, нисам се финансијски руинирао. Има бата бубрег за то.

Фигус сам мазнуо још пре три дана. Исто-варали неки цвеће у холу позоришта, а ја случајно ту прошао.

Старој сам ујутру улетео у собу ко фурија са саксијом под мишком и честитао јој празник. Од мене је још и кафу у кревет добила што се мој матори никад није сетио. Сва ганута устала је и фикус ставила у кухињу на видно место.

Онда је узела торбу и отишла да чека хлеб и млеко.

Окренуо сам телефон и отуд је зацвркулала она, те сам јој у уво најавио долазак. Смотао сам онај кевин фикус и изјурио напоље. Кад је другарица видела у мојим рукама цвеће, искрено се обрадовала. Још сам и пољубац добио, па ми рече:

– Није важно што си само цвеће донео, важно је да си се сетио. Она је скувала кафу, а ја сам се махинално загледао у поклон и са њега почео да истресам нешто:

– Срце, ови цвећари су баш кварни. Зами-сли, продали ми фикус са биљним вашима. Види, види, па у саксији нешто мрда. Сачувај ме боже, глисте.

Ту је она вриснула и попела се на тресед:

– Носи то, молим те из моје куће, страх ме је од тих глисти.

– Безобразлук. Због нечије небриге и немарности да овако добар фикус бацим у контејнер.

Подбијем ону саксију па право код моје сеје. Она ми отвори врата и чучну кад ме виде са цвећем. Ваљда то од мене није очекивала. Седим код сеје и све гледам у њено цвеће на комоди. Она укапира:

– Јеси ли купио нешто дотичној?

Ја слегнух раменима. Сеја устаде и узе са гомиле једну саксију са кротоном:

– Ево теби сека да поклони ово да јој одне-сеш. Ја сам од колега и шефа добила два.

Захвалим, па иза првог угла улетим у цвећару:

– Молим вас да ми ово цвеће замените за фикус, мојој се цури ово не свиђа.

– Жао нам је али фикуса више немамо.

– Па шта да радим?

– Једино да то вратите па погледајте где има још фикуса.

Узмем паре у руке, кад видим, па он скуп бокте мазо. Пет стотки скоро.

У празничном расположењу уђем у први кафић. Код толиког напора треба празник прославити.

ПОШТЕЊЕ СА ГРЕШКОМ

Дружили смо се Љубе, Зоки и ја страобално. Тад смо ишли у економску средњу, па другарство мало у школи, мало око школе. Са њима сам био као са браћом. Били су то прави другари, па ми није сметало што Зоки има мало лепљиве прсте, сви смо мислили да ће временом и то да га прође. Али што је време више пролазило, Зоки је показивао све више смисла за дизањем.

Одемо једном сва тројица код Мићка за лектиру, па кад смо се враћали приметим да је Зоки смотао неке фармерице под мишку.

– Откуд ти те фармерице – питам, а све се мислим да знам.

– Скинуо сам их код Мићка у дворишту, нису Мићкове гарантујем.

– Срам те било – умеша се и Љубе.

– Па зар у улазу код нашег друга да мажњаваш? Сместа да си то вратио, иначе те од овог тренутка више не познајем.

Окренемо се ја и Љубе и сместа одемо од њега. Сутрадан у школи га не познајемо, он оборио нос, али ми не попуштамо, нећемо лопова за друга.

Прошло тако неколико дана, Зоки би да се помиримо, али га ми избегавамо. Сели једно поподне ја и Љубе код „Пеливана“ на сладолед, кад бану Зоки. Одмах му видех да нас је послушао.

– Ја вратих!

– Шта врати – превалим ја незаинтересовано.

– Па оне фармерице, знаш.

– Знао сам да си ти прави другар – рече Љубе и повуче му столицу да седне.

Седе Зоки и бојажљиво рече:

– Има само ту један мали проблем.

– Који бре проблем – викнемо нас обојица у глас. – Па ти увек забрљаш – каже Љубе.

– Мало сам их скратио на бермуде али не мари, важно да сам вас послушао. Је л’ тако?

УГЛЕД

Пеђа је кренуо тврдо да тражи Мишка. Назвао га је прво телефоном а јавила се Мишкова жена и казала да Мишко није кући и да не зна кад ће да се врати. Онда је он кренуо у систематску претрагу друга да нађе, рок да отпоштује. Разлетео се тако Пеђа по граду, завирио у све биртије, обишао је чак и музеј иако је био сигуран да њега таква врста уметности не занима и ништа. Пеђа је постајао све нервознији, хтео је да буде тачан а не да му се. Остао је без ногу идући градом али је и даље тражио. Вече је било увелико пало кад се одлучио да га потражи по ћумезима, знао је из причања других да његов пајташ воли мало више женске, важно му је било кажу да је женско добро па шта кошта нек кошта. Мишко је плаћао и није жалио. Пеђа је дискретно обишао све ћумезе и није га нашао. Свуда су Мишка похвалили као клијента али су сви рекли да вечерас није виђен.

Разочаран и уморан Пеђа се упутио кући. У унутрашњем цепу његовог сакоа остао је разлог његових мука. Вукући уморне ноге ушао је у спаваћу собу где је лежала његова жена и то гола. Њему тај детаљ није пао у очи, отворио је

орман да остави сако, кад у орману Мишко и то без детаља. Кад га виде, Пеђи се свану, баци капу у вис и поче да га љуби:

– Ди си доброчинитељу, једва те нађох. Ево ти ових десет хиљада што си ми позајмио до првог. Данас је први а мени и мојој кући је стало до угледа, да се не брукамо.

МЕНИ НИШТА НЕ ФАЛИ

(Ординација доктора опште праксе)

ДОКТОРКА: (прозива) Бонапартовић Наполеон!

НАПОЛЕОН: (улази тип са тророгом капом на глави, и руком заденутом у недрима): Добар дан!

ДОКТОРКА: Добар дан! На шта се ви жалите?

НАПОЛЕОН: На свету Јелену.

ДОКТОРКА: (не схвата) Ала сте ви побожни. Дајте да видимо имате ли температуру?

НАПОЛЕОН: Имам, често падам у ватру.

ДОКТОРКА: Лезите.

НАПОЛЕОН: (легне потрбушке).

ДОКТОРКА: Какво вам је расположење?

НАПОЛЕОН: Одлично докторка. (Почиње да пева): Широко Дунав равана Срем... (нагло се окрене на леђа).

ДОКТОРКА: Шта то радите?

НАПОЛЕОН: Сад ћу да вам отпевам другу страну плоче. (Почиње да пева): Четири коња дебела...

ДОКТОРКА: Хвала лепо.

НАПОЛЕОН: Нема на чему. Него, кад сам већ ту, дајте ми неко средство против хркања.

ДОКТОРКА: Схватам, вашој Жозефини то сигурно много смета.

НАПОЛЕОН: Ама, каквој Жозефини, цело острво не може од мене да спава. Прошли пут сам тражио сируп против кашља, а ви сте ми дали рицинус.

ДОКТОРКА: Па је л' кашљете?

НАПОЛЕОН: Пробајте ви да се закашљете после узимања рицинуса.

ДОКТОРКА: Седите, скините се до појаса.

(Наполеон се свуче, она почиње да га прегледа стетоскопом.)

ДОКТОРКА: Је л' пушите?

НАПОЛЕОН: Не.

ДОКТОРКА: Штета, а тако би вам добро дошло да престанете. Све ми се чини да пијете.

НАПОЛЕОН: Не докторка.

ДОКТОРКА: Пијете, пијете, очи су вам црвене.

НАПОЛЕОН: Па ако хоћемо да се вређамо и ви имате клемпаве уши.

ДОКТОРКА: Без обзира на ваше челично здравље, излазите у природу, шетајте, посећујте друге Наполеоне. (Пише упут). Ипак, ево вам упут, отиђите да вас прегледа психијатар.

НАПОЛЕОН: (узима упут и излази): Зашто ће ми упут кад мени ништа не фали, не фали, не фали...

(завеса)

ПИСМЕНИ ЗАДАТАК ИЗ СРПСКОГ ЈЕЗИКА

ИЗЛЕТ

Био је леп сунчан дан. Са другарицом сам пошао на излет у природу. Тамо је било лепо. Трава је била зелена, шума густа а ватар је ћарлијао. Птице су заносно певале, цвеће је цветало, жвакали смо жваке. Она је прва осетила глад. Ја сам предложио да испечемо пљескавице. Зато смо кренули мало дубље у шуму да скупљамо дрва. Она се сагињала и брала дрва, ја сам је посматрао и уживао како је вредна. Кад смо сакупили доста, извадио сам шибицу и креснуо. Ватра се убрзо разбуктала тако да смо ставили пљескавице које су убрзо почеле да цврче и да се надувавају. Она их је појела у сласт без хлеба, само са сенфом. Хтела је и мени мало да да да грицнем, али ја нисам био гладан. На крају је и прсте олизала. После смо легли и дуго се одмарали. Док је лежала причала ми је како јој је са мном лепо и да је лепо што славуји и шеве тако заносно певају. Читала је и неки љубавни роман, па је и то утицало на њу. Кући смо се вратили тек увече срећни и задовољни.

ОБАВЕЗАН СЕРВИС

Храбри витез пољуби своју вољену у образ, закључа појас невиности, стави кључ у цеп оклопа и оде у крсташки рат. Са прозора куле његова драга је дуго махала марамicom нато-пљеном сузама. Трајао тај рат тако скоро две године кад витез доби одсуство од осамнест дана, плус три дана за пут. Кад дође кући силно се изненади што га само послуга дочекује. Збуњени поданици му објаснише да је драга пред порођајем. Витез помисли да је ово грешка, и као без душе утрча у одаје код вољене. Призор који је видео потпуно га разоружа, драга је лежала на дивану са стомаком до зуба. Као суманут истрча из дворца и упути се пут кова-чнице где је купио појас. Ковач је управо за наковљем завршавао најновији модел.

– Је ли неверо, шта учини од мога поштења – грмну витез и исука свој мач, јурећи ковача око наковња.

– Појма немам о чему говориш – одговори му ковач. Витез се мало умори од јурњаве и исприча ковачу шта га је снашло, непрестано му машући мачем испод носа у правцу грла.

– Чекај мало – охрабрио се ковач – а јеси ли ти прочитао упутство за употребу појаса?

– Нисам, а шта у њему пише?

– Ево ти једно па прочитај.

Узе витез упутство за употребу и поче наглас да сриче:

– Појас невиности тип је Б, година производње 1374. у лето, смена прва, обавезан први сервис после годину дана.

Витез се врати код драге сав покуњен и замоли је да му опрости што је посумњао у њу. Она је поступила по упутству, из приложеног то се очигледно видело.

ГРЕШНЕ МИСЛИ

БРАК МИ ЈЕ КАО У ВАСИОНИ. ТАЊИРИ САМО ЛЕТЕ.

КАКО ДА БУДЕМ ПРИ СЕБИ КАД САМ СА ЊОМ У КРЕВЕТУ.

НИ КУРВЕ ВИШЕ НЕ ПРИЧАЈУ О ПОШТЕЊУ.

ОЖЕНИТЕ СЕ ПРВО, ДРУГАЧИЈЕ НЕЋЕТЕ МОЋИ ДА СЕ РАЗВЕДЕТЕ.

ПРЕ И ПОСЛЕ БРАКА ТРЕБА РУКЕ ПРАТИ.

КОВАО САМ ЈЕ У ЗВЕЗДЕ, А ПОБЕГЛА МИ УСРЕД БЕЛА ДАНА.

СТАЛО НАМ ЈЕ ДО УГЛЕДА И ЈАВНЕ КУЋЕ.

МОЛИМ ЖЕНУ ДА МИ СЕ ВРАТИ. СВЕ ТРОШКОВЕ УЧИЊЕНЕ НА МОЈЕ ИМЕ ПРИЗНАЈЕМ, ОСИМ ТРОШКОВА ШМИНКЕ.

НАПРАВИО ЈЕ БУДАЛУ ОД СЕБЕ. ДОБИО ЈЕ НАСЛЕДНИКА.

КОД БРАКА ИЗ РАЧУНА НЕКО ЈЕ ОБИЧНО СЛАБ ИЗ МАТЕМАТИКЕ.

НЕКАД ЈЕ, КОД НАС У СЕЛУ, НА ГЛАСУ БИО УЧИТЕЉ, А САД УЧИТЕЉИЦА.

ПРОСТИТУЦИЈА ЈЕ НАЈСТАРИЈИ ВИД ДОКАПИТАЛИЗАЦИЈЕ.

УДАРИЛА МЕ АРТЕРИОСКЛЕРОЗА, АЛИ НЕ
ЗНАМ ГДЕ.

НЕ ДОЗИВАЈТЕ СЕ СА ВЕНЕРИНИХ БРЕГОВА.
УДОВИЦА ЈЕ ЖЕНА КОЈА ЈЕ ТОЛИКО ДУГО
ЖИВЕЛА СА МУЖЕМ, СВЕ ДОК ОВАЈ НИЈЕ
УМРО.

ПАТИМ ОД НЕОДЛУЧНОСТИ, АЛИ НИСАМ
БАШ СИГУРАН У ТО.

ОНА ЈЕ ЈЕДНА ОД РЕТКИХ КОЈА НИЈЕ ПРОМЕ-
НИЛА ПРЕ-ЗИМЕ. ПРОМЕНИЛА ГА ЈЕ НА ПРО-
ЛЕЋЕ.

АКО ЈЕ ЗАКОН ЗАБРАНИО ПУШЕЊЕ, ОНДА ЈЕ
И ПЕТИНГ СПОРАН.

ЗАТВОРИО САМ СЕ У СЕБЕ. НИКУД НЕ ИЗЛА-
ЗИМ.

НЕМАМ ПОРОКА, ОСИМ ШТО ЛАЖЕМ.

СИНОЋ НАС ЈЕ У ШАТОРУ ПОПИШАО ЈЕДАН
ПАС, АЛИ МИ О ТОМЕ ЋУТИМО КАО ЗАЛИ-
ВЕНИ.

НЕ ШТЕДЕЋИ СЕБЕ – СВЕ МИ ЈЕ ПОТРОШИЛА.
КО У ЉУБАВИ ПОНУДИ МАЊЕ, ИЗГУБИ ЖЕНУ
НА ТЕНДЕРУ.

ЗА ЖЕНЕ САМ БИО МАРКА АЛИ СУ ОНЕ САД
ПРЕШЛЕ НА ЕВРО.

ДАМИН ГАМБИТ

МА КАКВИ КАРПОВ И КАСПАРОВ, МИ СМО РЕКОРДЕРИ ПО БРОЈУ ПАРТИЈА.

ПОСТОЈБИНА ШАХА ЈЕ ПЕРСИЈА.

ШАХОВСКЕ ФИГУРЕ НИСУ ОД ГВОЖЂА. ДА ИХ РЂА НЕ УЗМЕ У РУКЕ.

САТ ЈЕ ИЗМИШЉЕН ДА БИ МОГАО ДА СЕ ИГРА ШАХ.

БУДАЛЕ ПАМТЕ, ПАМЕТНИ ЗАПИСУЈУ ПОТЕЗЕ. И ОД ЦЕПАНИЦЕ МОЖЕ ДА СЕ ИЗДЕЉЕ ДОБРА ФИГУРА.

МАЛЕРОЗНОГ ПИОНА ПРОМОВИШУ У КОЊА.

ТЕШКО ЈЕ КОЊА СТАВИТИ НА ПРАВО ПОЉЕ.

ДВА РЕМИЈА, ИПАК, НИСУ ЈЕДНА ПОБЕДА.

ДА НЕ БИСМО ИЗГУБИЛИ, ПРЕДАЛИ СМО ПАРТИЈУ.

БАДАВА РУШИТЕ ФИГУРЕ. У НОВОЈ ПАРТИЈИ ИСТЕ ЋЕ БИТИ ОПЕТ У ИГРИ.

НОВОГОДИШЊЕ ПРСКАЛИЦЕ

ДОЛАЗИ НАМ НОВА ГОДИНА, И НИКОМ
НИШТА.

КАД САМ ВИДЕО КОЛИКА ЈЕ ЦЕНА ДОЧЕКА,
ПОМИСЛИ САМ, ДА МИ ЗА ТЕ ПАРЕ И
РЕСТОРАН ПРОДАЈУ.

КАД СЕ О ДОЧЕКУ РАДИ БИТИ ИЛИ НЕ БИТИ,
КОД МЕНЕ УВЕК НЕКО БУДЕ.

БЕЗ ОБЗИРА НА ДОБРЕ ШПРИЦЕРЕ, НА ДОЧЕКУ
ТРЕБА ОБРАТИТИ МАЛО ПАЖЊЕ И НА СИ-
ФОНЕ.

ЗА ВЕЧЕРУ НАРУЧИТЕ ЋЕВАПЕ, ДА СЕ БАР
НЕШТО УБОДЕ.

ЈА НА ДОЧЕК ДАЈЕМ СВЕ, ЧАК И СВОЈУ ПЛАТУ.
У НОВОГОДИШЊОЈ НОЋИ НЕМОЈТЕ ПОПУ-
ШТАТИ. ЖЕНЕ НЕ ВОЛЕ ЛАБАВЕ СТВАРИ.

АЈД' ШТО МУ ЖЕНА НА ДОЧЕКУ НАБИЛА
РОГОВЕ, АЛИ ОТКУД МУ КОПИТА?

БРАЋО! ТОПЛО СЕ ПРЕПОРУЧУЈЕМО ЗА ДОЧЕК.
АКО СЕ У НОВОГОДИШЊОЈ НОЋИ ГРЕЈЕТЕ
НА ДРВА, НИЈЕ СВЕЈЕДНО ДА ЛИ ВАС ГРЕЈЕ
ХРАСТ, БУКВА ИЛИ ЈЕЛКА.

СРЕЋНА НОВА, ПА ШТА БУДЕ!

ПРОЛЕЋЕ

Због нашег немара
мења се и клима,
ништа више између,
само лето – зима.

Дани ко под конач,
хладни или врели,
пролеће и јесен
све су избледели.

Ако ти је љубав
понајдраже име,
тада будеш јачи
од те чудне климе.

Када ти се љубав
у срцу осећа,
година ти има само
четири пролећа.

ПРИНЦ НА КОЊУ

Као што су снови сваке снаше,
и ја зажелех да се удам и волим
свог лепог принца
што на белом коњу јаше.

Била сам много мала,
па нисам знала,
зато ми је нана сама
принца изабрала.

Био је зрео и богат,
(фактор врло битан),
није пио, ни жене јурио,
а уз то и лепо васпитан.

Оствари ми се тек пола сна
од свега што сам пожелела,
сад, уместо принца на коњу,
у кревету, тимарим коња бела.

ОНЕ ЗАТО И ПОСТОЈЕ

„Усне зато и постоје,
да изљубиш нешто своје.“
Тако Мика Антић вели,
а ми бисмо то превели:
„Усне зато узавреле,
да пољубе увек желе.“
Кад пољупци душу стисну,
уста ћуте, ни да писну.
Проговориш, страсти стану,
и пољупци посустану.
Да се љуби и шапуће,
одједном је немогуће.
Док се мисао не изгуби,
ћути, мучи, само љуби.

ЛОЗА

Из изданка лозе наше,
нове наде исклијаше.
Нек се стабло, шири, злати,
нове клинце да прихвати.
Дечица су добра, умна,
од малена много знају,
главица им знања пуна.
Све збуњени са небеса,
прадедови кришом гледе,
како клинци с компјутером
сад путеве њине следе.

ВИШЊА

Од кад је света
испод трешње пада трешња,
дошло сада време преокрета,
испод трешње стварно лежи
Вишња.

До решења дошао сам глатко,
Вишња није ту доспела
грешком,
испод трешње обори је
Златко.

СТИСКАВАЦ

Кад се добро стисне,
ни задњица не сме да писне.

ПРЕПОРУКА

Где год нађеш згодно место,
ту обали нешто.

ПРОБА

Вулканизеру сумњиво било,
па с тога, првом згодом,
испробао вереницу
у кади са водом.

ШИПАК

Кажипрст и средњак савијеш у луку,
па још један потез овако, благо мени,
палцем хитро кроз обадва крени,
јер шипак је дело наших руку.

УНУК И ДЕДА

Уз'о унук свога деду,
метн'о га на крило,
па му рек'о после свега:
„Срам те деда било.“

ПОЗНА ЈЕСЕН

Изгубила бреза лист,
изгубила лишће цела шума,
и оде лист ветром понесен,
стигла је јесен.

Много блата крај сокака,
пуно свадби код момака,
над селом облак магле истресен,
стигла је јесен.

Унук над књигом наднесен,
стигла је јесен.

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ

SOCIJALISTIČKA FEDERATIVNA REPUBLIKA JUGOSLAVIJA
PRESEDNIK REPUBLIKE
Kancelarija ordena
Beograd

U V E R E N J E

Ovim se potvrđuje da je MATEJIĆ Hranislava DRAGAN, desetar
..... nosilac

MEDALJE ZA VOJNICKE VRLINE

koje odlikovanje je dodelio Predsednik Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije svojim
Ukazom broj 193 od 22.decembra
22.decembra 197. God.

..... Kancelarije ordena,
M. Dragan

*Указ о одликовању Он је лично потписао својом руком, слово по слово.
Много ме је волео тај Тито, али ја то нисам знао све док ови нису дошли на власт.*

ПРАВИЛАН ПОЛОЖАЈ

Да је хумористичко обраћање народу постојало „хронична болест“ Драгана Маџејића показује и ова његова четврта књига, која пристиже пре него што је просечан Србин ситио да прочита његову трећу књигу. У „Писању низ ветар“ Маџејић не одуштаје од своје раније навике да читаоцу презентује све хумористичке форме из свој бојатољ уметничког ојуса (афоризам, епиграм, хумореска, скеч). Шест поглавља, колико иначе садржи књига, простире се без неког нарочитог реда, унапред упућујући читаоца да нам је и читање у друштву тренутно такво. Дешавања из његових прича су оне овде и сада, као и у његовим претходним делима. Маџејић своје објекте преко знаје међу обичним људима који се врзају ту око њега. Његови јунаци се најчешће међусобно знају, а негда су и комшије, што је за његову стваралачку намеру веома важно, а камило и неопходно. Јер, куд би и шта би наш човек без комшије. Комшији се пије вода за здравље, па макар била и загађена, и то баш од тог истог комшије. Комшија је комшији комшија, а то наше менталитетно својство има вишеструко значење и веома инстинктивне, што Маџејић већ и обилако користи.

Дакле, „Писање низ веттар“ је очигледно део наше стварности, за коју Маџејић тврди да је изгужвана и коју приказује сасвим реално, без улепшавања и пеџлања. У његовом казивању све је логично. Чак и ајсурди. Зајто чиијалац лако и угодно доживљава доџађаје из ове књиџе. Иако су збивања стварна и конкретна, лишена ајсттракција и имаџинација, Маџејић своје мишљење не сујројсттавља Глену Клоусу, који сматра да хумористта мора да уочава не само оно што се дешава око њеџа, већ и оно што се не дешава.

Рејторика личности из „Писања низ веттар“ је народска, без насилно уџраћених метафора и других језичких акробација. Маџејић у својим стиховима не робује стиродим поетским правилима риме, метрике и ритмике, али свака стирофа нас наводи на закључак да добром садржају није неопходно неко луксузно паковање. Њеџове песме се не певају, већ кукају. Маџејић зна да нашем народу, збоџ доџађаја из задње деценије и по, није до певања, па му зајто прејоручује инструментални облик увесељавања („Гуслај, народе, док ти бију жицу!“).

Занимљиво је да је процес транзиције имао утицај и на стваралаштво Драџана Маџејића, који је, очиио, у свој хумор увео демократију: право нас да се смејемо другим, али и право других да се смеју нама.

Најзад, у ово време када је наша историјска претња „Ком’ ојанци, ком’ обојци“ почела да се обистинује, „Писање низ веттар“ нас упућује како да одолимо свим могућим веттровима који дувају на овом нашем изгужваном парчету Балкана, те како

да се окренемо да би своју обућу сачували сувом. Матхејић је очигледно већ заузео одговорарајући положај, у коме му се и десило „Писање низ ветар“. А чиијалац би иакође ваљало иио иио ире да учини и да ирочииа ову духовииу књижу, јер се ветрови код нас веома често мањају.

Дражиша Павловић - Расински

САДРЖАЈ

ЕЛЕГИЈА ДУШЕ	5
ИЗГУЖВАНА СТВАРНОСТ	7
Транспарентност	9
Библијад	11
Рајевски	13
Решење	15
Шок држава	17
Дизниленд	19
Вук и јагње	22
Куповина индулгенција	23
Земља залазећег сунца	25
Чекајући Гадоа	26
Априлили...	29
Глава шећера	30
Пензионерски црњак	35
Гост	37
Фонтана Жеља	39
Прелазни рок	41
Краљ челика	42
ПреблагИ Боже, жестока му казна	44
Избори на прагу луде куће	48
Рад на црнобело	50
Биралиште, игралиште	51
Мрак, мрак, помрачина	52

У џунглама амазона	53
Споменик	54
Продаја	54
О.К. корал	55
Рима	55
База	55
ТИТОВ ПИОНИР	57
Титов пионир	58
И после Тита потоп	60
Тито у чаши	61
Буздованлук	62
Кадињача, наш зид плача	64
На часу историје	65
ЛОПОВИ И ЖАНДАРИ	69
Хамлет у Смрдуши Горњој	70
Лопови и жандари	73
Уа, судија	75
Огледало	76
Парче хлеба ко потреба	77
ПОКОСОВСКИ ЦИРКУС	79
Зидање Скадра	80
Болани Радиша	82
Марко Краљевић и Дилер Муса	84
Препород Србије	86
Старина Новак и Дели Радивоје	88
У ВЕЛИКОМ СЕЛУ	91
Стање ти је тако...	92
Сродне душе	95
Берачица	96
Члан	98
Пресек стања око...	102
Клетва	104
Рекорд Великог Села	105
Риболовац	106

Орај	107
Сеоски туризам	116
Из Великог Села	118
У позну јесен	119
Винска песма	120
Тапија	122
Братство за братство, сира за тетку	123
Први снег	124
Косци	125
Љубав	126
Јабуко, рано моја	127
Суша	128
Паритети	129
ЦРНО ОКО	131
Капут	132
Црњак	135
Плаћање главом	137
Ккоме закон лежи у топузу	139
Укратко	140
Провод	140
ПРСКАЛИЦЕ	141
Море	142
Станодавање	144
Запис у пролазу	146
Веза	148
Приговор	150
Радно време	152
Повратак дописаних	153
Празник	155
Поштење са грешком	157
Углед	159
Мени ништа не фали	161
Писмени задатак из српскиг језика	163
Обавезан сервис	164

Грешне мисли	166
Дамин гамбит	168
Новогодишње прскалице	169
Пролеће	170
Принц на коњу	171
Оне зато и постоје	172
Лоза	173
Вишња	174
Стискавац	175
Препорука	175
Проба	176
Шипак	177
Унук и деда	178
Позна јесен	179
БЕЛЕШКА О ПИСЦУ	181
РЕЦЕНЗИЈА	183

Драган Матејић
ПИСАЊЕ НИЗ ВЕТАР

Издавач
КРЕАТИВНА РАДИОНИЦА
Крушевац

За издавача
Мр Ненад Живковић

Рецензент
Драгиша Павловић - Расински

Штампа
„Графомед“ – Александровац

Тираж
300

Маркетинг
тел: 037/460-216
е-mail: kiria@ptt.yu

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163. 41-36

821.163. 41-84

821.163. 41-2

821.163. 41-14

МАТЕЈИЋ, Драган

Писање низ ветар / Драган Матејић. -
Крушевац : Креативна радионица, 2004
(Александровац : Графомед). - 187 стр. ;
21 cm

Тираж 300.

ISBN 86-83773-19-1

COBISS.SR – ID 117514508